

מ"ת 38554/08/13 - מדינת ישראל נגד עלי דסוקי, מהר אהווידי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 38554-08-13 מדינת ישראל נ' דסוקי(עציר) ואח'

בפני כב' השופט ד"ר אחיקם סטולר
מבקשת מדינת ישראל
ע"י עו"ד שרה טל
נגד
משיבים
1. עלי דסוקי (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן
וימימה אברמוביץ
2. מהר אהווידי (עציר)
ע"י עו"ד אורי בן נתן ועו"ד ויקי גולן

החלטה

בפניי בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו - 1966.

כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירה של רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); קשירת קשר לביצוע פשע (שוד בנסיבות מחמירות) - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; נשיאת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק; ונשיאת תחמושת - עבירה לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק.

כתב האישום

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היה ארנון יעקובסון ז"ל (להלן: "**המנוח**") בעל עסק להמרת כספים הממוקם ברחוב אנה פרנק 3 בפתח תקווה (להלן: "**העסק**"). במסגרת עיסוקו, נהג המנוח להגיע מדי יום לסניף בנק הפועלים ברחוב חובבי ציון בפתח תקווה (להלן: "**סניף הבנק**") לצורך ביצוע פעולות בנקאיות, כגון הפקדות שיקים ומשיכת כסף מזומן, בסכומי כסף של מאות אלפי שקלים.

העובדות הנטענות בכתב האישום

עמוד 1

במהלך חודש אפריל 2009, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, קשרו המשיבים קשר לבצע מעשה שוד, תוך שימוש בנשק חם. עובר ליום 12.5.09 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, ובמסגרת הקשר ולשם קידומו, הצטיידו המשיבים באקדח אותו נשאו שלא כדין (להלן: "האקדח"). במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 12.5.09, בשעה 9:00 בבוקר או בסמוך לכך, הגיעו המשיבים ברכב אפור (להלן: "רכב המילוט") לפתח תקווה כשהם מצוידים באקדח ומשיב 1 מצויד בכובע גרב. המשיבים עצרו את הרכב באזור הסמוך לעסק והמתינו לשובו של המנוח מסניף הבנק. משיב 2 ישב במושב הנהג ומשיב 1 ישב לצידו במושב הנוסע. במקום ובמועד המתוארים לעיל, בסמוך לשעה 10:00, בשובו מהבנק, הגיע המנוח ברכבו לעסק כשהוא נושא תיק שהכיל, בין היתר, סכום כסף בסך 200,000 ₪ במזומן אותו משך מסניף הבנק (להלן: "התיק"). המנוח החנה את רכבו בחניה הצמודה לעסק ויצא מהרכב כשהוא נושא את התיק בידו בדרכו להיכנס לעסק. בשלב זה, המשיבים הבחינו במנוח. מיד לאחר מכן, במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו המשיבים ברכב, בסמוך לעסק, וחסמו את הכביש, כשהם חונים במקביל לרכבים חונים במקום. אז, יצא המשיב 1 מהרכב כשהוא מצויד באקדח ורעול פנים ועוטה על פניו כובע גרב שחור עם חורים לעיניים. אותה עת, המתין משיב 2 למשיב 1 ברכב המילוט.

בהמשך, במסגרת הקשר ולשם קידומו, רץ משיב 1 לעבר המנוח, כופף אותו תוך שהוא אוחז בצווארו בחוזקה, ירה לעבר המנוח שלוש יריות באמצעות האקדח ונטל את התיק כדי לשלול אותו ממנו שלילת קבע וכדי להקל על ביצוע השוד. בהמשך נמלט משיב 1 עם התיק לעבר רכב המילוט. כתוצאה מהירי של משיב 1, נפצע המנוח שלושה פצעי ירי שחדרו לבית החזה השמאלי, לבטן העליונה משמאל ולירך השמאלית. המנוח התמוטט במקום. המשיבים נמלטו עם התיק מהמקום, ברכב המילוט, כשהם מותירים את המנוח שכוב על הקרקע מתבוסס בדמו.

עם הגעת כוחות ההצלה למקום, המנוח היה מחוסר הכרה, עם דימום מסיבי מאזור בית החזה. המנוח פונה לבית החולים תוך שבוצעו בו פעולות החייאה ובבית החולים נקבע מותו.

המבקשת טוענת שבמעשים אלו, המשיבים קשרו קשר לביצוע פשע - שוד בנסיבות מחמירות. במעשים אלו, המשיבים, בצוותא חדא, נטלו ונשאו את התיק מהמנוח ללא

הסכמתו כדי לשלול אותו ממנו שלילת קבע כשהם מזויינים בנשק ובחבורה וגרמו במזיד, בצוותא חדא, למותו של המנוח תוך ביצוע עבירת שוד וכדי להקל על ביצועה. במעשים אלו, המשיבים, בצוותא חדא, נשאו נשק ותחמושת שלא כדין.

המשיב 1 נעצר ביום 24/7/13 והמשיב 2 נעצר ביום 15/7/13 ומעצרם הוארך מעת לעת על ידי בית משפט השלום בכפר סבא ובית משפט זה. המבקשת עותרת למעצרם של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

טענות הצדדים

טענות המבקשת

המבקשת טוענת כי המנוח היה בעל עסק להמרת כספים. בתאריך 12.5.09 הגיע המנוח לבנק, כפי שנהג לעשות מדי

יום ביומו (על פי עדותם של אנשי הבנק שהכירו אותו), על מנת לפדות שיקים תמורת סכום כסף גבוה. סניף הבנק סמוך למקום עסקו של המנוח מרחק של דקות נסיעה ספורות. כשהגיע המנוח לפתח מקום העסק שלו - רחוב אנה פרנק 3 בפתח תקווה - הוא נשדד ונורה למוות.

בשנת 2009 נחקרו עדי ראייה רבים, אשר תיארו את אופן השתלשלות העניינים וכן תיארו את היורה כרעול פנים, גדול מימדים, שלבש חולצה אפורה קצרה (אחת מהן מוסיפה כיתוב שחור בגב החולצה). עדי הראיה מתארים, כי השודד היה רעול פנים ומצויד באקדח. השודד הגיע לכיוון המנוח שבדיוק הגיע לעסקו ונעל את דלתות רכבו, ובעת שהגיע המנוח לכניסה לעסק, רץ לעברו השודד, נטל ממנו את המזוודה שהכילה כ-200,000 ₪ ותוך כדי ירה לעברו 3 יריות שהביאו למותו. המנוח התמוטט מיד.

שעת הרצח המשוערת

המבקשת טוענת שעל פי עדי ראייה ועל פי איכון הטלפון הנייד של המנוח ההשערה היא שהרצח אירע בין השעה 09:45 לבין השעה 10:04.

לטענת המבקשת, בשעה 9:30 נצפה המנוח באיזור הבנק ברחוב רוטשילד, פינת רחוב בילו, ע"י עד הראיה שלום מור, בעל חנות הירקות ברח' אנה פרנק; עד הראיה גרשוני משה- 10:07- אחריו הירי; הפרמדיק ממד"א קיבל קריאה בשעה 10:08; דרור ששון - חובש מד"א - קיבל קריאה בשעה 10:18; עד הראיה אבנר בן צבי אשר גר ברחוב אנה פרנק דיווח בשעה 10:00 כי המנוח פצוע; עדת הראיה שרה גוטמן מדווחת בסביבות השעה 10:30 כי שמעה ירי; עדת הראיה אילנה ג'רבי שמעה יריות בין השעות 10:00-9:30; עד הראיה רוני משה חי, מחנות הירקות, שמע ירי בסביבות השעה 9:30; עד הראיה סמיון מוסקוביץ, אשר מתגורר ברחוב ראב אחים, סמטה שניה מאנה פרנק, העיד שבשעה 9:30 יצא מרחוב הפורצים לכיוון ביתו ואז שמע יריות; אסמען אבו רעיה, עדת ראייה, מדווחת כי הזמינה מונית בשעה 9:45 והמונית הגיעה אחרי 5 דקות (9:50 לערך). הם נסעו ממפעל בית דפוס "אהרון" בפ"ת לקופ"ח רוטשילד ואז ראו את הירי; על פי דו"ח משל"ט מד"א 2009 - קיבלו את הדיווח בשעה 10:07:19; דו"ח משל"ט דיווח ראשוני בשעה 10:07.

המבקשת מודה כי היו מצלמות אבטחה נוספות שמהן ניתן להסיק על שעות אחרות. המדובר במצלמות נוספות ברחוב סנדר חדד 7 בפ"ת שהינו הרחוב הסמוך לאנה פרנק - רחוב פנימי בו רואים את הרכב של המנוח בשעה 09:45:24.

מכל המקובץ עולה, לטענת המבקשת, כי שעת הרצח המשוערת הינה בין השעות 9:45-10:04 לערך.

קשירת המבצעים לרצח

לטענת המבקשת, שיחות הטלפון של משיב 1 (עלי דסוקי) להשגת כלי נשק ותחמושת לנשק בסמוך לפני אירוע הרצח, קושרות את המשיבים לאירוע.

המדובר בהאזנה משנת 2009 שנעשתה לאדם אחר ומשייכת את משיב 1 שזוהה על פי קול כדובר בטלפון נייד זה - לטלפון נייד 052-7551895 שאוכן בזירת הרצח ביום הרצח. מספר נייד זה נקשר למשיב 1 הן בזיהוי על פי קול והן בעובדה ששמו הוזכר (עלי או עלי דסוקי) והן בעובדה כי עולה מהשיחות כי הדובר מתגורר בכפר קאסם (שם גם מתגורר והתגורר משיב 1 בשנת 2009).

לפי תמצית השיחות עולה כי משיב 1 ניסה להשיג תחמושת לכלי נשק מסוג 9 מ"מ **קצר** ולחילופין להחליף את כלי הנשק באחר בשל הקושי בהשגת תחמושת לכלי נשק זה (9 מ"מ קצר).

לפי חוות דעת מעבדת נשק - התרמילים והקליעים שנמצאו בזירת הרצח ובגופו של המנוח הינם תרמילים מסוג 9 מ"מ **קצר** וכי שלושת התרמילים שנמצאו בזירת הירי, נורו מכלי נשק אחד, 9 מ"מ **קצר**.

חוו"ד משלימה של מעבדת נשק אודות שכיחות ונפיצות כלי נשק ותחמושת מסוג 9 מ"מ לעומת 9 מ"מ קצר - מחוות הדעת שמתייחסת לנתונים משנת 2009, הגיעו אליהם 67 תיקים בהם התקבלו תרמילים /קליעים מסוג 9 מ"מ קצר, לעומת 372 מסוג 9 מ"מ רגיל. לנתון זה משמעות נוספות אודות הקושי להשגת תחמושת מסוג 9 מ"מ קצר כפי שגם עולה משיחות האזנות הסתר שבהן נאמר בהקשר לזמינות תחמושת זו כי "**אין ממנו בשוק**".

איכון

הטלפונים הניידים (להלן: "**הניידים**") של שני המשיבים אוכנו ביום הרצח, בשעת הרצח, בזירת הרצח באנטנה המכסה את זירת הרצח (חוות דעת מהנדס חברת סלקום). המבקשת טענה כי המשיבים השתמשו בטלפונים ניידים "פריפיד" שאין עליהם בעלות, לצורך פעילותם העבריינית בכלל ולצורך ביצוע השוד והרצח בפרט. שני הניידים אוכנו בזמן הרצח בזירת הרצח ובאזור האנטנה המכסה את זירת הרצח (הוגשה חוות דעת מהנדס באשר לאיכונים ביום הרצח 12.5.09).

בין השעות 9:45-10:04 (שעת הרצח המשוערת) לא התקיימו שיחות בין 2 המשיבים. גם בנייד של המנוח לא התקיימו שיחות בין השעות הללו.

משיב 1 אוכן בשעות הבוקר ביום הרצח בכפר קאסם (עיר מגוריו) וסמוך לשעה 08:30 אוכן בכביש 40 לכיוון פתח תקווה. שני המשיבים מאוכנים בשעה זו באותה אנטנה המכסה את כביש 40 לכיוון פתח תקווה. לאחר מכן אוכן המשיב ברחוב אנה פרנק בשעה 9:40 ובשעה 9:46 באתר המכסה את בנק הפועלים ברחוב חובבי ציון. בשעה 10:06 ברחוב אנה פרנק ואז בשעה 10:19 מחוץ לפ"ת על מחלף לוד.

משיב 2 אוכן בשעות הבוקר ביום הרצח 07:30 בעיר לוד (עיר מגוריו) ובשעה 08:31 נוסע לכיוון פתח תקווה. בשעה 9:15 משיב 2 אוכן באתר חובבי ציון (מיקום הבנק בו המנוח משך את הכספים) ולאחר מכן השיחה הבאה הינה 10:09 (לאחר הרצח) ולאחר מכן ביציאה מעיר פ"ת לכיוון העיר לוד.

המבקשת טוענת כי המשיבים אף נקלטו באנטנה המכסה את מיקום הבנק, היכן ששהה המנוח לפני הרצח, וכי עניין זה מעיד על התכנון והמעקב אחרי המנוח.

עוד עולה מנתוני התקשורת כי - בשעת הרצח המשוערת אין פעילות בשלושת הניידים (של המנוח ושל שני המשיבים). ואולם מנתוני התקשורת עולה, כי בין המשיבים התנהלו שיחות רבות לפני ואחרי הרצח.

אותרה הגעה של שני המשיבים מערים שונות ונתיבי בריחה בנפרד של שני המשיבים מיד לאחר הרצח לכיוונים שונים.

כן אותרה הפסקת הפעילות בשני הטלפונים הניידים לאחר הרצח בימים הבאים שלאחר הרצח.

לשיטת המבקשת, ניתן ללמוד על מעורבותם של המשיבים לפי חוסר פעילות בניידים שבבעלותו של משיב 1 ביום הרצח, שימוש בטלפון הניידים של המשיבים לתכלית עבריינית מוגדרת והפסקת השימוש בו לאחר הרצח.

בהתאם להצהרת ב"כ המשיבים לפרוטוקול אין מחלוקת שבזמנים הרלוונטיים הטלפונים המכונים טלפונים מבצעים היו בשימוש המשיבים.

ראיות מתיק ניסיון השוד בבת ים מיום 20.8.09 בו נעצרו המשיבים:

חולצה אפורה עם כיתוב שחור-

המשיבים נתפסו בכף בניסיון לבצע שוד ביום 20/8/09 (כשלושה חודשים לאחר המקרה שהוא נושא תיק זה) - נשפטו ונדונו לעונשי מאסר.

אחת מעדות הראיה מתארת את היורה במקרה דנן כמי שלבש, בזמן הירי והשוד, **חולצה אפורה קצרה עם כיתוב שחור מאחורה.**

המשיב 1 נעצר בגין ניסיון השוד בבת ים ביום 20.8.09 כשהוא לובש חולצה אפורה קצרה שהדפס שחור בגבה וצולם עם חולצה זו. **צבע ההדפס (שחור), מיקום ההדפס (בגבו של המשיב 1) ועובי ההדפס** תואמים את עדותה של עדת הראיה אודות לבושו של היורה בזמן הירי. יש לציין כי ניסיונות לאתר חולצות דומות על מנת לערוך מסדר זיהוי חולצות לא צלחו.

תיאור מבנה גופו של הרוצח כתואם למשיב 1

ביד המבקשת צילום של מבנה גופו של המשיב 1 מיום מעצרו בגין ניסיון השוד בבת ים ביום 20.8.09. מבנה גופו, מימדיו, גודלו ותיאורו תואמים את התיאור של עדי הראיה לרצח. כך גם, כאמור, החולצה האפורה עימה נתפס בעת

ניסיון השוד, תואמת את פרטי החולצה אותה זיהו עדי הראיה ביום הרצח.

ראיות מהאזנות סתר בין המשיב 1 למשיב 2

שיחת טלפון בהאזנת סתר בין המשיב 1 לבין המשיב 2 ביום 10.7.13 (שיחה מספר 258 שרטוט 92818/13) לפיה נשמעו המשיבים משוחחים ביניהם (יש לציין כי המשיב 1 אישר בחקירתו את השיחה וכי הם הדוברים בשיחה זו) ואומרים כי יש להיזהר ו"להישמר מקיר לקיר". משיב 1 נשמע אומר כי הוא לחוץ וכי הם צריכים להיזהר שלא לעשות טעות. המבקשת טוענת, כי **עיתוי השיחה משמעותי ומחזק את הראיות כנגד המשיבים** שכן השיחה נעשתה 3 ימים לאחר מעצרו של החשוד ויקטור אלימלך (7.7.13) ויומיים (8.7.13) לאחר שפורסם בכלי התקשורת כי נעצר חשוד ברצח זה.

לטענת המבקשת יש חשיבות לעובדה כי המשיב 1 התקשר **לחדשות ערוץ 2** ושמע את תוכן כותרת המהדורה ביום בו נעצר אחד החשודים בפרשה זו (7.7.13), וזאת כדי לברר האם פורסמו פרטים אודות הפרשה. שיחה זו נעשתה 3 ימים לאחר שפורסם בכלי התקשורת כי רעייתו של המנוח מחפשת טבעת שנשדדה ממנו במהלך השוד. המשיבים זוהו על פי קולם כדוברים בשיחות אלו.

אמירות מפלילות של המשיב 1 למדובב

עלי דסוקי (המשיב 1) שהה עם מדובב בתא בין התאריכים 1.8.13-30.7.13.

עדותו של המדובב ששהה בתא עם משיב 1 ואמרות מפלילות של המשיב 1 בפניו: מעדות המדובב עולה כי כאשר שאל את המשיב 1 כמה הם בתיק, השיב המשיב "2" והדגים תנועת אקדח וירי בידו כי הוא היורה. לטענת המבקשת יש בדברי המשיב 1 למדובב אמירות מפלילות הקושרות אותו לאירוע. לאמירות הללו אתיחס בהמשך.

אמירות מפלילות למדובב - משיב 2

משיב 2 שהה עם מדובב בתא. מעדותו של המדובב עולה כי המשיב אמר שעשה טעות שפתח את הנייד שלו ואמר איפה הוא נמצא כי המשטרה לא יודעת איפה הוא נמצא. לטענת המבקשת המשיב 2 דיבר על פרט מוכמן - העובדה שהרצח בוצע ליד חנות מכולת.

אמרות מפלילות בתרגיל חקירה בין המשיבים ותיאום גירסאות

לטענת המבקשת בין המשיבים הוחלפו אמירות מפלילות בעת תרגיל חקירה. במסגרת תרגיל בחקירה, מסר המשיב 2

מסר למשיב 1 כי רצה להימלט מהשוטרים שהגיעו לעצור אותו דרך חלון השירותים. המשיב 1 שאל את משיב 2 אם שאלו אותו לגביו ומסר כי הוא יודע שכבר מזמן רוצים לבוא אליו. המשיב 1 נשמע אומר שאמר כל יום לאישתו שיבואו. משיב 1 אמר למשיב 2, כי בשבוע שעבר הסתובב באזור ובדק אותו. משיב 2 נשמע מדבר על מזוודה (המדובר לטענת המבקשת בפרט מוכמן שכן השלל של המנוח היה בתוך מזוודה) והמשיב 1 מיד משתיק אותו ואומר לו "שששש". הוא נשאל האם אצלו והשיב בחיוב. משיב 1 נשמע אומר למשיב 2 שבחקירתו הבאה ישתוק ולא ידבר שלא יפלוט מילה.

תנועות ידיים מפלילות של המשיבים במהלך תרגיל חקירה המעידות על פרטים מוכמנים כגון: סימן של כובע על הראש, סימני ידיים המצביעים על העיניים, סימן של אזיקים ועוד - ראה דו"ח הפעולה של השוטר יאסין סועהד מיום 25.7.13.

גרסת המשיבים- שמירה על זכות השתיקה

משיב 1

בחקירותיו מתאריכים 24.7.13, 25.7.13, ו-30.7.13 שמר משיב 1 על זכות השתיקה. בחקירתו מיום 21.8.09 השיב על שאלות כלליות ואמר כי יש לו בעיות זיכרון. הושמעו לו האזנות סתר עם מאהר. בשלב מסוים שוב שמר על זכות השתיקה. הושמעו לו שיחות האזנות סתר משנת 2009, אך הוא טען כי לא דיבר שם על תחמושת ונשק ואולי דיבר על מנוע של רכב, אך אינו זוכר. מאשר שיחות לאחותו ובני משפחתו.

כשהוצגה לו תמונתו משנת 2009, שאל האם יש רק חולצה אחת כזו בעולם וטען כי מעולם לא היה באזור הרצח. טען כי הוא מסתובב שם לבדיקות בקופת חולים עם ילדיו. מאשר הכרות עם מאהר ושהם חברי ילדות. מאשר שידע שויקטור נעצר והיה לו חוש שהמטרה תבוא אליו. כנשאל באיזו קופת חולים ילדיו שמר על זכות השתיקה. כשנשאל כמה פעמים היה מגיע לפתח תקווה בשנת 2009 שמר על זכות השתיקה.

משיב 2

בחקירתו מיום 15.7.13 שמר על זכות השתיקה. בחקירתו מיום 17.7.13 אישר משיב 2 הכרות עם משיב 1. בחקירתו מיום 23.7.13 הכחיש את המיוחס לו. טען שאינו יודע מה עשה ביום הרצח וכן שלא היה עם אף אחד. טוען שלא היה עם משיב 1 בפ"ת. היה פעם בפ"ת במשפט עם בן דודו בין השעות 8:00 עד 14:00. בחקירתו מיום 21.8.13 שומר על זכות השתיקה.

תשאל של המשיב 2 מיום 15.7.13 - במהלכו שאל אותו החוקר מדוע אינו מודה והמשיב 2 השיב לו לאחר שחשב והיסס כי קודם רוצה לראות איזה ראיות יש בתיק.

טענות המשיבים

טענות המשיב 1

לדעתו של ב"כ המשיב 1 הראיה בדבר האיכונים של הניידים היא הראיה היחידה שהינה בעלת משקל מסויים. לענין זה הייתה הסכמה בין המדינה למשיבים שהטלפונים המדוברים אכן קשורים או היו בשימוש של המשיבים 1 ו-2.

השיחות שבין המשיב 1 והמדובב, ככל שיש בהן מטען מפליל, אינן ראיות נסיבתיות. הן לא עומדות במבחן של קטגוריה של ראיות נסיבתיות, דהיינו, ראיות אוטונומיות העומדות בפני עצמן ומסבכות בהצטרפן יחד את המשיב בעבירה.

המשיב 1 טוען שצריך להפריד בין שיחת הנשק המוקדמת והאיכון, שלשניהם יש אופי של ראיות נסיבתיות, לבין הקטעים שמנסה התביעה לראות בהם הפללה עצמית בשיחות המדובב.

באשר לחולצה, בידי התביעה עדות עדת ראייה שמדברת על חולצה אפורה שלבש היורה שהיה על גבה כיתוב בעברית או באנגלית, לפי דעתה. כמו כן, בידי התביעה תמונה של מעצרו של המשיב 1 מהתיק הקודם שבו הורשע לובש חולצה, אולי אפורה, אך קשה לראות מהתמונה האם יש בצידה האחורי סימונים גרפיים כלשהם, שאינם בהכרח כיתוב. המשיב 1 טוען שבסוג חולצה כזה (טי-שירט) לעתים קרובות יש כיתובים כאלה ואחרים ואין שום ראייה שקושרת באופן ממשי את המשיב לחולצה כזאת. אכן נעשה ניסיון לקשור את המשיב לחולצה - חיפשו בקניונים ובחנויות סביב אזור מגוריו חנויות שמוכרות חולצות כאלה, אולי בכוונה למצוא קשר בין הנאשם לבין חולצה מן הסוג הזה, והדבר הזה לא עלה יפה.

ב"כ המשיב 1 מציין שבכל מה שקשור למישור החפצי לא נמצא מאומה, לא חולצה ולא כלי נשק; לא רכב וכמובן לא ממצאים פורנזיים, DNA וכיוצא בזה; ולא צילום של מצלמת אבטחה; מהבחינה הזו יש בתיק חלל מוחלט.

באשר לתיאור היורה - ישנו תיאור של עדת הראייה גב' אבו רעיה, לפיו היורה היה אדם שמן. בעדותה, אומרת כך: "הבחור שירד מהרכב הוא נמוך שמן, יש לו בטן, כרס גדולה, הפנים שלו שמנות והוא היה עם כיסוי בפנים". אפשר לומר על המשיב 1 שהוא בריא גוף אם כי לאו דווקא כרס שניכרת, ובנוסף, מדובר באדם גבוה שגובהו 1.90. בוודאי שאי אפשר להגדירו כאדם נמוך ובוודאי אי אפשר להגדירו כמי שמה שבולט אצלו זה דווקא הכרס. אפשר להגדירו כאדם רחב גוף, גבוה. לכן גם הראייה הזו אין לה משקל ואולי יש לה משקל נגטיבי דווקא.

ב"כ המשיב טוען שקשה לסמוך על תיאורים של עדי ראייה בזירה של ירי או של אלימות, היכולת לזכור ולשמר היא לא טובה ואי אפשר בכך להפליל את המשיב ואולי זו נקודה לזכותו שלא הוא היורה.

השיחות עם המדובב

שיחות אלה אינן ראיות נסיבתיות, אלא הן ראיות שצריכות להיבחן מכוח עצמן, והן לא מוסיפות ולא גורעות מהראיות הנסיבתיות האחרות. ב"כ המשיב 1 טוען שבסופו של דבר לא ניתן ללמוד מהן דבר.

המשיב נעצר ב-24.7.13. השיחות שלו עם המדובב התחילו ב-30.7.13, לקראת סוף החקירה, ונערכה חקירה נוספת ביום 21.8.13. בשיחתו של המשיב 1 עם המדובב עולים תכנים שעלו בחקירתו, דברים שהוטחו בפניו. למשל: איכוני הטלפון, למשל נאמר לו כבר בחקירה הראשונה שמי שמפליל אותו זה אותו ויקטור, שנטען כלפיו שהוא היורה ושאר פרטים שמופיעים בחקירות המשטרה. לטענת המשיבים הפרט המוכמן לכאורה המיוחס למשיב 2 - עניין המכולת - הופיע בדיווחי התקשורת מיד ביום הרצח. נכתב שהמנוח נרצח על ידי המכולת, כך שלא מדובר בפרט מוכמן.

ב"כ המשיב 1 טוען שאין חולק שיש קשר בין המשיב 1 לבין ויקטור. הדברים עולים בשיחות עם המדובב, בחקירות המשטרתיות ובפלטי הטלפון. אין גם חולק שפורסם בתקשורת שאותו ויקטור נעצר כשבועיים לפני מעצרו של המשיב ופורסם שהוא נעצר בהקשר לאותה פרשת רצח. הודגש בתקשורת שארבע שנים לאחר האירוע נעצר חשוד, הוא אותו ויקטור, וזה כנראה נעשה בכוונת מכוון משום שבעת הזו, או סמוך לעת הזו, כבר הושמה האזנה (בעת הזו כבר הייתה האזנה לטלפון של המשיב 1) והייתה כוונה לזרוק גירוי ולפרסם את הדבר ולראות כיצד יגיבו המשיב 1 והמשיב 2.

אין חולק שמעצרו של המשיב 1 והמשיב 2 היה בעקבות מידע מודיעיני שהגיע מוויקטור או ממישהו. כלומר, יש בתיק מידע מודיעיני שקושר את ויקטור ואת המשיבים 1 ו-2 לאירוע.

האזנות לטלפונים

היו האזנות לטלפון של המשיב 1 ומתוך האזנות הללו מבקשת התביעה, בגדר ראיות נסיבתיות, להצביע על כך שביום מעצרו של ויקטור (מעצר מתוקשר) התקשר המשיב 1 בטלפון כדי לשמוע את החדשות המוקלטות של ערוץ 2 כדי לשמוע לכאורה פרטים לגבי מעצרו של אותו ויקטור. אין תמיהה בדבר נוכח העובדה שהמשיב 1 מכיר את ויקטור, נמצא בקשר עם ויקטור והוא מעוניין לשמוע מדוע ויקטור נעצר.

סדר המעצרים: ב-7.7. נעצר ויקטור וב-15.7 נעצר המשיב 2 וב-24.7 נעצר המשיב 1.

בשיחה מיום 10.7.13 בין המשיב 1 למשיב 2 (שיחה 258) לא נמצאה התייחסות ישירה או עקיפה לוויקטור. המדובר בשיחה שנעשתה בתקופת הרמדאן שבה אומר המשיב 1 "שהייתי ישן" ומיד הוסיף: "אני יודע בגלל הרמדאן". הכוונה לכך שעדיף לאדם לשבת בביתו, בבחינת אשרי יושבי ביתך, ומי שיוצא החוצה צפוי לבעיות ולצרות. אין ממש בטענת התביעה לפיה האמירה שאדם צריך להישמר מקיר לקיר, משמעותה כי מעצרו של ויקטור מטיל פחד או חשש על המשיבים. מדובר בפירוש סובייקטיבי לגמרי ואין לכך שום משקל.

תרגיל החקירה - בתאריך 24.7.13 נערך תרגיל חקירה. הועידו את שני המשיבים יחד והם נצפו ע"י שוטר בשם סועד שמפענח את תנועות הידיים שלהם. השוטר סועד כותב: "**עלי פונה למאהר ושם את אצבע ימין שלו על הפה, לכאורה מסביר לו שלא לדבר**", מצטט מתוך המזכר מיום 25.7. בסעיף 7 של אותו מזכר מופיע פרט מעניין ביותר: עלי שואל את מאהר "אתה היית?". ז"א, לכאורה שניהם היו במקום ביחד, ואם כך לכאורה מה טעם יש לשאול את מאהר אם הוא היה במקום? יתרה מכך, כותב השוטר, כי הבחין בו עושה תנועה ביד ימין שלו ליד הראש שלו וכי הבין שזה כובע קסקט. מאהר מצביע על עצמו באצבע של יד ימין ועושה תנועת סיבוב בידיים שלו ושתי ידיים שלו על העיניים ואז הבין השוטר כי מדובר בנהג ומשקפיים. כלומר, מאהר מסביר לעלי, לפי דעתו של השוטר, שהוא היה הנהג והוא

לבש כובע קסקט והיו לו משקפיים. כמו כן כותב השוטר כי הבחין שעלי מצביע על עצמו בתנועה שמכסה את הפנים שלו ביד ואז הבין שמדובר בכובע גרב.

ב"כ המשיב 1 טוען שאין היגיון בניתוח של השוטר. שכן, אם על פי הנטען, המשיבים שניהם היו לכאורה במקום האירוע, לא ברור מדוע צריך משיב 1 להסביר למשיב 2 שהוא חבש כובע גרב במקום.. ? עוד מוסיף ב"כ המשיב 1 ושואל: אם המשיב 1 היה במקום האם הוא לא יודע את זה?

נאמר שהמשיב 2 עושה תנועה של יורה ביד ימין שלו ומצביע על עצמו ולאחר מכן עושה תנועה של יורה ביד ימין שלו, מצביע על עצמו באצבע ועושה תנועה שמזיז את האצבע שלו לצדדים. מזה הבין השוטר שמשיב 2 מסמן למשיב 1 שהוא לא היורה. אחר כך הוא אומר "כך הם אומרים". ב"כ המשיב 1 טוען שהמשיבים מעבירים ביניהם אינפורמציה בבר שאלות או אמירות שנאמרו בחקירה. דהיינו שאומרים על המשיב 1 שהיה רעול פנים ועל השני שחבש כובע מצחיה. ב"כ המשיבים טוענים שאין דבר בתיאורים הללו. שכן כאמור אם כדברי המאשימה המשיבים ביצעו את הפשע כי אז הם יודעים מה היה חלקו של כל אחד מהם ואינם צריכים להעביר מידע זה באופן חשאי ביניהם.

עניין המזוודה - בשיחה שבין המשיבים הם הזכירו את המילה כמוסה (שמשמעותה מזוודה - כך על פי ב"כ המדינה): "שמעתי את עלי מדבר על מזוודה" ולאחר מכן מאהר אומר לו "שששש". לדברי התובעת הם מדברים על המזוודה שהמנוח החזיק ביד. לטענת ב"כ המשיב 1, על פי הצילומים, המנוח החזיק בידו תיק. המדינה טענה שהעובדה שהמילה כמוסה אוזכרה על ידי המשיב 1 והמשיב 2 היסה אותו היא מחשידה מאחר שהכוונה היא לתיק שהיה בידי המנוח בעת האירוע. לטעמו של ב"כ המשיב 1 אין לדבר כל משמעות. פרשנות החוקר מוטלת בספק, וגם אם נקבל את הפרשנות שלו לדברים לא ברור למה הכוונה. עוד טוען ב"כ המשיב 1 שלמרות שהמשטרה יצרה מצב ששני החשודים היו במקום אחד כתרגיל חקירה היא לא הסריטה את המפגש, אלא רק הקליטה אותו, הניחה את שניהם יחדיו בתרגיל חקירה אבל לא צילמה את האירוע. אילו הדברים היו מצולמים ניתן היה להתרשם מתנועות הידיים באופן בלתי אמצעי.

באשר למועד שבו אירע האירוע - ב"כ המשיב 1 טוען שהמדינה התעלמה מראיות טובות שיש בהן כדי לצמצם את חלון הזמן ובחרה להסתמך על עדות של עדת ראייה שאומרת שהאירוע היה ברבע לעשר או בעשר. המנוח משך מזומן בבנק בשעה 09:50. בנוסף לכך יש מצלמות אבטחה בבנק ודו"ח שערך רס"מ פורין שהתבונן במצלמות האבטחה ומצא שהמנוח נראה נכנס לבנק בשעה 09:15:55 כשהוא לבוש מכנס ארוך, חולצה קצרה ואוחז בתיק קטן וכהה ולא במזוודה. בשעה 09:50 הוא עוזב את עמדת הכספר בבנק וזה תואם את הקבלה שאכן עסקת משיכת מזומן הייתה ב-09:50, וב-09:58 הוא נראה יוצא מהבנק. לכן אין מקום, לדעתו של ב"כ המשיב 1 לקבוע את זמן המינימום כ-09:45 אלא כ-09:58 עת בו יצא המנוח מהבנק. לאחר שהמנוח יצא מהבנק הוא נסע במכוניתו לבית העסק שלו שנמצא ברחוב אנה פרנק. המנוח יצא מהרכב לרחוב אנה פרנק, כנראה בערך ב-10:02 או 10:04. מרחק הנסיעה כ-4 דקות, ונורה לפי עדי הראייה בדיוק כשיצא מן הרכב בשעה 10:02 או 10:03. כאשר הקריאה הראשונה למד"א הייתה ב-10:07.

לדעתו של ב"כ המשיב 1 אין לסמוך על הדיוק של השעון של מצלמות האבטחה אך ניתן לסמוך על המועד שמצוין בפלט מחשב הבנק - 09:50 - כמועד בו משך המנוח כספים מהבנק. בשעה 09:52 הוא נראה קם מן העמדה. בעניין זה נאמר כי המצלמה של הבנק כנראה מדויקת כי היא מסונכרנת עם פלט המחשב. ב-09:52 המנוח נראה יורד

במדרגות. הוא פוגש מישהו שלובש חולצה חומה אשר לא ברור מיהו. ב-09:58 המנוח נראה יוצא מן הבנק לפי המצלמה. בשעה 10:07 נרשמה קריאה למד"א.

יש שיחות רלוונטיות באזור של משיב 1 ומשיב 2 החל מהשעה 09:09 עד שעה 10:06. הן מתחלקות בין 8 אנטנות שסומנו במפה (שהוגשה על ידי המשיבים) מ-1 עד 8.

בנקודת זמן מסוימת שני המשיבים מדברים בטלפון. במצב זה יתכן שכל אחד מהם מדבר עם אדם אחר ויתכן שהם מדברים אחד עם משנהו. יחד עם זאת, מושכות את העין השיחות שנערכו בשעה 10:04. כזכור, על פי עדי הראייה, לאחר הירי נמלט היורה ברכב - לפי מסגרת הזמן שהתובעת מציינת - 09:45 הנמוך ביותר עד 10:04 שזה המקסימום.

יש לשים לב לכך שב-10:04 מאותרות שתי שיחות מאנטנה 7 אשר ממוקמת ממש בלב הזירה. לא סביר שמי שביצעו ירי מקרוב ואמורים להימלט מן המקום יתעכבו ל-2 שיחות טלפון כשהפרש ביניהן הוא בין 10:04:04 ו-10:04:32. כלומר, 30 שניות הפרש.

בשעה 10:04:04 משיב 1 התקשר לטלפון שנגמר בספרות 390. בשעה 10:04:32 מתבצעת שיחה אל המשיב 1 ממספר שמסתיים בספרות 390, כאשר הוא ממוקם באנטנה שסימנו אותה כמספר 7, שנמצאת מטרים ספורים מזירת הרצח.

ב"כ המשיב 1 מאשר שעל פי האיכונים יש נוכחות של המשיבים באזור בין השעות 09:09 עד 10:06, אבל נוכחות במקום כשלעצמה, בהיעדר כל ראייה שקושרת את השניים לביצוע הרצח, לא יכולה לספק את דרישת הראיות לכאורה. מה גם שיש בנכחות במקום גם צד של ראייה נגיבית במובן הזה שלכאורה אם נמצאים בזירה, או לפחות משיב 1 נמצא בזירה, (כי אין שיחות מהטלפון שנשא משיב 2) כי אז קשה להעלות על הדעת שאדם שמבצע שוד ורצח גם ידבר באותה עת בפלאפון.

לשיטת ב"כ המשיב 1, אכן האיכונים הם הדבר היחיד שקושר את המשיבים למקום האירוע, אך אין בהם כדי לקשור אותם לרצח. האיכונים קושרים את המשיבים אך ורק לשטח שבו בוצע הרצח. עוד טוען ב"כ המשיב 1 שאין כל משמעות לשיחה המוקדמת בעניין התחמושת; שיחת המדובבים; ותרגילי החקירה - אין להם שום ערך ושום משקל. אין למיטב ידיעתו של ב"כ המשיב 1 אפילו פס"ד אחד שבו הורשע אדם אך ורק על בסיס ראייה שהוא היה באזור שבו בוצע הרצח. ראייה כזאת מחייבת ראייה נוספת כגון ריב, סכסוך בין המאוכן לבין המנוח, מוכחת שיחות קודמות ביניהם, מוכח מניע ספציפי, מוכח פריט חפצי שנמצא במקום. העובדה שאחד או שניים היו באזור בעת שבוצע הרצח איננה מספיקה ואם כבר עכשיו ברור לחלוטין שלא ניתן יהיה להרשיע את המשיב 1 בביצוע הרצח על בסיס הראייה הזו, בוודאי שאין מקום לעצור אותו עד תום ההליכים.

לטענת ב"כ המשיב מסתבר שמשיב 1 היה באזור הזה בתאריכים קודמים. מדובר על שיחות שנקלטו באותן אנטנות של המשיב 1, בדיוק באותן אנטנות הממוקמות ברחובות בר כוכבא, רוטשילד, בר כוכבא-פינת אבן ספיר וכיוצא בזה. נטען כי אילו מדובר היה באמת במקום שהוא זר לחלוטין בחיי היומיום של החשוד, מקום שאין לו שום סיבה לבקר בו, ואין לו סיבה כלשהי להיות בו, יכול להיות שראיית האיכון הייתה מקבלת חיזוק נוסף. אך כשמדובר במקום שנמצא בנתיב הרגיל

של הימצאות החשוד, העוצמה של ראיית איכון היא נמוכה ביותר.

איכון איננו יכול להיות כשלעצמו ראייה בעלת פוטנציאל מרשיע כי בתא השטח הזה נמצאים מאות אנשים שמחזיקים פלאפון וצריך ראייה נוספת שתייחד את המשיב מכל אותם אנשים שנמצאים באזור בשעה רלוונטית ובקרבה הרלוונטית בזירת האירוע.

טענות המשיב 2

ב"כ המשיב 2 טוען שהוא מאמץ את דברי ב"כ המשיב 1 לפיהם בעניינו של משיב 1 הראיות לא מספיקות כדי מעצר עד תום ההליכים, כדי ראיות לכאורה, או לחילופין ראיות בעוצמה שלא מספקת למעצר ותהא ההגדרה אשר תהא, ומקל וחומר עניינו של המשיב 2 רעוע עוד יותר.

ב"כ המשיב 2 טוען שאין ללכת שבי אחרי דברי ב"כ המדינה באשר לקוהרנטיות של מהלך הדברים ומדגים זאת בנקודה של תיאור היורה. המדינה טענה שיש עדי ראייה שמעידים על כך שהמשיב 1 לבש חולצה אפורה ומדובר בבחור גבוה. מהטיעונים עולה כאילו עדי הראייה או אדם אחד אומר שמדובר באדם גדול מימדים שלבש חולצה אפורה, ולא היא. יש בדברים כדי להטעות את ביהמ"ש.

באשר למונית שנוסעת אחרי הרכב של היורה. במונית נמצאת גב' אסמן שהיא עדת הראייה הקרובה ביותר ליורה. גב' אסמן מתארת את היורה כמי שלבש חולצה אפורה קצרה שבחלקה האחורי כתוב משהו בעברית בצבע שחור. אין מחלוקת שבתיק הקודם היה ניסיון של המשטרה לנסות לקשור את המשיב 1 בתיק זה, עם החולצה מהתיק של השוד בבת ים בשנת 2009, שם יש חולצה שיכול להיות שהיא אפורה אך עם עיגולים וריבוע ואין כמובן שום כיתוב בעברית. אין מחלוקת שזו לא אותה חולצה אבל יותר מזה, אותה נוסעת שהמדינה רוצה להיבנות ממנה, בקשר למידע לגבי החולצה, אומרת שהיורה הוא אדם נמוך. זאת בעוד המדינה בטיעון בכתב כותבת לביהמ"ש שהראיות מצביעות על אדם גדול מימדים שלבש חולצה אפורה.

הנוסעת במונית היא עדת הראייה היחידה שמדברת על חולצה אפורה. נהג המונית אומר חולצה או שחורה או אפורה ובעל המכולת לא שם לב לבגדים. הנהג ברכב שעמד אחרי המונית אומר שהיורה לבש חולצה קצרה ואינו זוכר את צבעה. כך שכאשר ביהמ"ש בוחן את הראיות שלא יוטעה מעצם הסיכום הזה של המדינה שכאילו מדובר בעדות אחת ומאוחדת.

באשר לדברי המדינה לפיהם המשיב 1 התקשר ל 22* - לחדשות ערוץ 2 כדי לשמוע מה היה בחדשות, טוען ב"כ המשיב 2 - אין מחלוקת שוויקטור נעצר ביום 7.7.13. אין מחלוקת שעל פי חומר הראיות, הפרסום הראשון שיצא לתקשורת היה ביום 8.7.13 בשעות הלילה בשעה 22:21. המשיב 1 מתקשר ל-22* ביום 7.7 בשעה 23:26. כלומר, ההתעניינות של משיב 1 בתקשורת הייתה לפני הפרסום באמצעי התקשורת. יתרה מכך, המשיב 1 אומר בחקירותיו שהוא נג דיר להתקשר לכוכבית 22 כדי לבדוק את החדשות.

בית משפט השלום דחה בקשת המדינה לעצור את המשיב 2 - דבר שהוא נדיר בתיק שבו החשוד מואשם ברצח. באשר לשיחת הטלפון מיום 10.7.13 בין שני המשיבים שבה אמר המשיב 2 שיש להישמר מקיר לקיר (שיחה 258). המשיב 2 אומר באותה שיחה: "הלכתי אליו הביתה היום" ואז אומר למשיב 1 אין אף אחד שם, נראה שאין איש בבית.

המדינה טוענת ששני המשיבים התעניינו בשאלה האם ויקטור שנעצר ב-7.7 שוחרר ממעצר או לא, ורוצים לבדוק איפה הוא - אם הוא עוד במעצר או כבר שוחרר, הלך הביתה. מאחר שויקטור שפוט למאסר של 6 שנים אותו הוא מרצה בכלא צלמון, הפרשנות של המדינה אינה נכונה. כלומר, השיחה לא מתייחסת לויקטור מאחר שויקטור אמור לחזור לכלא ולא לביתו.

בהמשך אותה שיחה, שבה נאמר שצריך להישמר מקיר לקיר, מסביר המשיב 1 למשיב 2 שעדיף להישאר בבית כי בדיוק הוא היה במסגד וכשיצא החוצה מישהו דפק לו את האוטו. מדוע צריך להישמר מקיר לקיר ולמה שני המשיבים מדברים בעניין הזה? ישנה שיחה 54 שמתקיימת 6 ימים לפני השיחה מיום 10.7.13 - שיחה מיום 4.7.13. מתקשר אדם בשם אחמד למשיב 1 ומספר לו שבת הדודה שלו נרצחה זה עתה. היה רצח במשפחת המשיב 1, בת דודתו נרצחה ביום 4.7.13 והפרשנות של בא כוחו היא שהאמירה שצריך להיזהר, מתייחסת לרצח בת הדודה. המדינה טוענת שהפרשנות שלה היא שהמשיבים ידעו שויקטור עצור ולכן רצו להיזהר. ב"כ המשיב 2 טוען שהיה רצח 6 ימים קודם לכן במשפחה והאמירה מתייחסת לעניין זה. החשש הוא לדברי ב"כ המשיב 2 מנקמת דם עקב רציחתה של בת הדודה. לכן השיחה הזאת של 10.7 שבה נאמר שצריך להישמר מקיר לקיר אין בה מאומה. יתר על כן, בהחלט ייתכן שההתעניינות של המשיב 1 בחדשות היא בין היתר לאירוע שקשר לבת הדודה.

יש שיחה נוספת (57) שבה המשיב 1 שואל גב' אחת, איתה הוא מדבר, האם הראו את זה בטלוויזיה? כלומר, יש התעניינות בתקשורת מצד משיב 1 לגבי הרצח של הבת דודה.

ב"כ המשיב 2 טוען שהמסכת הראייתית לגביו היא שונה מזו המתייחסת למשיב 1. אין מחלוקת שלכאורה, לצורך הדיון הזה, הייתה הסכמה שהמשיב 2 גם כן אוכן באזור זירת הרצח, אלא שבניגוד למשיב 1 התבצעה שיחה מוקדמת לשעת הרצח בשעה 09:15 ומיד לאחר הרצח בשעה 10:09.

התובעת טוענת שהרצח בוצע בין השעה 09:45 ל-10:04. אין מחלוקת שהמנוח נראה יוצא את הבנק בשעה 9:58 (על פי מסמך 373 או 250). ב"כ המשיב 2 טוען שלא היה מקום להגביל את שעת הרצח לשעה 10:04. אין כל אינדיקציה בחומר החקירה לשעה 10:04. ב"כ המשיב 2 טוען שמאחר שהמשיב 1 התקשר בשעה 10:04, בחרה ב"כ המדינה לקבוע שזו שיחה שהתבצעה אחרי הרצח. דהיינו, שהמשיב 1 היה בשעה 10:04 כבר אחרי הרצח. הדעת נותנת שהוא לא היה מתקשר בשעת הרצח.

על פי העדויות בזירה היה הרכב של היורה מסוג מאזדה או יונדאי (לא ידוע - יש מחלוקות) ואחריו המונית שבה הייתה עדת ראייה. אחרי המונית היה רכב שבו נסע עד נוסף ואחריו אותו רכב שלישי נמצא אמבולנס פרטי. האמבולנס הפרטי נמצא ממש בזירה. נהג המונית היה הראשון שיצא החוצה כשהוא רואה את היריות לנגד עיניו. כשנהג המונית יצא החוצה הוא מיד זיהה שיש אמבולנס שני רכבים אחריו והזעיק את הפרמדיק שהיה באמבולנס. הדבר הזה קרה בשעה 10:07 כשהמנוח כבר ירוי. כלומר, אין מחלוקת שהרצח היה צריך להיות בדקות האלה - 10:04, 10:05, 10:06. האם ייתכן שמשיב 1 יתקשר בטלפון בשעה 10:04 ובשעה 10:06? אם המשיב 1 לא ביצע את הרצח אין גם דבר כנגד

המשיב 2. הרי התביעה טוענת שהם ביחד. התביעה לא טוענת שהמשיב 2 רצח. התביעה טוענת שהמשיב 2 ישב ברכב.

אם נאמר ששעת הרצח הייתה בסביבות השעה 10:04 ובשעה 10:07 הפרמדיק כבר ניגש לטפל במנוח לאחר הירי, הדבר לא עולה בקנה אחד עם העובדה שמשיב 1 מדבר בטלפון ב-10:04 וב-10:06, הוא ניח באותה אנטנה. על פי הפרשנות של ב"כ המשיב 1 לא יכול להיות שהמשיב 1 יעמוד במשך חצי דקה בשעה הקריטית הזו במקום בלי לזוז כי עדי הראייה אומרים שהוא ברח. זה מעלה קושי.

עניין המזוודה - המדינה טוענת שכאשר שוחחו על מזוודה הכוונה היתה למזוודה שנלקחה מהמנוח בשעת השוד והרצח. באותו מסמך 373 שהוא גם 250 נראה המנוח נכנס לבנק כשהוא אחוז בתיק קטן וכה. אשתו של המנוח מוסרת עדות במשטרה והיא מתארת את התיק הזה: "תיק כמו פאוף". גם אשתו של המנוח וגם פקידות הבנק שנחקרות אף אחת לא מדברת על מזוודה ואין מחלוקת שלא מדובר במזוודה.

דוח האזנה ותמלול תרגיל חקירה בין שני המשיבים (מסומן 313 בתיק החקירה)

בתמליל שעורך שוטר בשם יאסין סועד הוא כותב כך: "לא ברור מזוודה, יא אמא של מוחמד הלכה ממנה המזוודה". יאסין מתבקש על ידי קצינת החקירות לנסות לתמלל פעם נוספת ולדייק במילים והוא כותב תמליל נוסף שמסומן בתיק החקירה 323 שבו נכתב: "**מאהר: ומה עם אם סעידי? הלכה ממנה המזוודה, יא אמא של מוחמד הלכה ממנה המזוודה. בשלב זה משיב 1 פתאום אומר לו: "שש, יא גבר, אמרתי להם, אני יודע..."**".

ב"כ המשיב 2 טוען שהסיטואציה היא ששני המשיבים היה בתא המעצר ומידיעתו האישית אנשים שנמצאים בתוך התא לא רואים מה הולך בחוץ, יש להם דלת מסורגת וכל רחש שקורה בחוץ אם מעניין אותם. לטענתו, המשיב 1 מחשה את המשיב 2 כי הוא רוצה לשמוע את המתרחש בחוץ ללא קשר עם השיחה ביניהם. כלומר אין כל קשר למזוודה. מה עוד שאין חולק שמהנרצח נשדד תיק ולא מזוודה. כך גם מפנה ב"כ המשיב 2 לפרסומים שהיו בתקשורת שכולם נאמר שמדובר בתיק ולא במזוודה.

המכולת כפרט מוכמן

התובעת בעמוד 19 לסיכום הכתוב אומרת כך: "מסר כי היו ליד מכולת בכביש ברחוב והיה רצח...". נטען, כי באותו דיסק 119013 ששם אמורה להיות אותה דוגמא שמסר לכאורה המשיב 2 למדובב שהוא אומר את המילה מכולת אז אין זכר למילה מכולת. זו גם הסיבה שאין גם תמליל לאותו דיסק כי אין מה להפיק מאותו דיסק. אין זכר למילה מכולת בדיסק החקירה. לא ברור מנין טוען המדובב שהייתה אמירה כזו של מכולת.

אבל גם אם אומר המדובב באותה עדות מיום 16.7 שהמשיב 2 נתן דוגמא על איזה רצח שהיה ליד מכולת, אין ממש בדברי המדינה כאילו מדובר בפרט מוכמן מאחר שבאמצעי התקשורת נאמר גם נאמר במפורש כבר ב-2009 בשעת הרצח בחדשות ynet שהאיש יצא לרגע מהבניין וכשהגיע סמוך למכולת עצר לידו לפתע רכב מסוג מזדה עם רעולי פנים וכו'. כלומר, כל מי שראה חדשות או קרא ב-ynet כבר ב-2009 ובכל אמצעי התקשורת פורסם שדובר ברצח שהיה ליד מכולת.

ועוד ממשיך ב"כ המשיב 2 ושואל: ומי אמר שמשיב 2 קורא ynet?

בחקירה הראשונה שלו מיד כשנעצר ביום 15.7.13 יש הערת חוקר באמצע החקירה שלו, עוצרים את החקירה שלו המוקלטת ומוציאים אותו מהחדר לחדר סמוך והחוקרת ענת קצב הולכת להראות לו את אתרי האינטרנט ולדפדף ולהראות לו את כל הכתבות שהיו בגין אותה פרשיית רצח. לאחר מספר דקות נמשכת החקירה. לכן הדעת נותנת שגם אם לא למד על כך לפני שנעצר ולפני החקירה הוא למד על כך בזמן אמת בעת החקירה כשהחוקרים מראים לו את הכתבה ב-ynet בחדר סמוך.

בחקירה מיום 15.7.13 מונה דקה 24 עד דקה 29 בדיסק החקירה, 5 דקות שמוצא מהחדר שלו והולכים להראות לו את אתרי האינטרנט ומחזירים אותו לחדר החקירה.

לסיכום טוען ב"כ המשיב 2:

הראיות הספציפיות שנוגעות למשיב 2 הן עניין המכולת, הסוס (יובהר בהמשך) והמזוודה.

לעניין האיכונים - אין שיחות בין השעה 09:15 ל-10:09 ולא ניתן לדעת את המיקום המדויק של המשיב 2 בזירה. יודעים רק שהיה באזור על פי ההסכמה לצורך הדיון במעצר. אין עד ראיה שמתאר את הנהג לא אותו ולא את לבושו או פרט מזהה אחר.

המדינה מנסה להיבנות בעצם משני דברים, שהמשיבים חברים ושלאכאורה הם היו יחד בזירה. כמו כן ביצעו ביחד את השוד באוגוסט שנת 2009 הם נאשמו באותו כתב אישום והם ביצעו אותו במשותף שעה שבתיק שם נתפס אקדח 9 מ"מ ארוך. אין מחלוקת שהמשיבים מכירים אחד את משנהו שנים רבות ואין מחלוקת שהם ביצעו לפחות אירוע פלילי אחד יחד בשנת 2009.

בחקירה לא הרחיק עצמו המשיב 2 מהמקום ונשאל, למרות שמדובר באירוע שארע במאי 2009 לפני יותר מארבע שנים, האם היה בפ"ת. הוא אמר שהיה פעם בבימ"ש והיה עוד כמה פעמים בפ"ת ולא נשאל ספציפית באיזה אזור. כך שאין המדובר בשתיקה מוחלטת ולא מדובר בנאשם שמרחיק עצמו מהמקום. המשיב 2 השיב לשאלות ובחלקים מסוימים בחר לשתוק.

ב"כ המבקשת בתגובה לטיעוני ב"כ המשיבים:

באשר למועדים על פי מצלמות האבטחה טוענת ב"כ המדינה, שהיא יוצאת מתוך הנחה שהמצלמות ואישור המשיכה מכילים בבנק באותה שעה, כי בד"כ זו אותה מערכת.

יש דו"ח על מצלמות אבטחה שנמצאים ברחוב סנדר חדד 7 בפ"ת שזה רחוב סמוך, חד סיטרי לאנה פרנק. המדובר במצלמת אבטחה של אדם בשם שפי משה. במצלמה נראה בשעה 09:45 רכב ביואיק זהה לזה של המנוח חולף, בשעה 09:46 רואים את המונית, 09:46 את האמבולנס. בשעה 09:55 רואים ניידת משטרה.

ב"כ המבקשת טוענת שאם המנוח נראה יוצא מהבנק בשעה 09:58 לא ייתכן שבשעה 09:55 יש ניידת משטרה כבר בסמוך לרחוב אנה פרנק.

ב"כ המדינה סבורה שמצלמות הבנק לא היו מכויילות ולכן הזמן בהן שגוי. במצלמות הבנק נראה המנוח קם וניגש לפקידה בשעה 09:26, המנוח משוחח לסירוגין בטלפון הסלולארי. מסתבר שאין שיחות מהטלפון הסלולארי של המנוח בין השעות 09:11:42 לבין 09:32:31 אין שיחות לא יוצאות ולא נכנסות מהטלפון של המנוח. אם המצלמות של הבנק היו מכויילות, הרי שהיה צריך להיות רישום של שיחה בשעה 09:26 או כמה דקות לפני או כמה דקות אחרי. מסתבר שאין שיחות בטלפון הנייד של המנוח במועד האמור, לכן זה לא מתאים למצלמות האבטחה. לכן הסתמכות המשיבים על מצלמות הבנק מהן עולה שהמנוח יצא בשעה 09:58 לא תואם לשעת הרצח או לשעת הרצח המשוערת. אבל באותה מצלמה של הבנק בהנחה שהיא מכויילת ב-09:26 נראה המנוח קם וניגש לפקידה שהתפנתה בעמדה הסמוכה והמנוח משוחח לסירוגין בטלפון הסלולארי. מרישום השיחות עולה שהתבצעה שיחה בשעה 09:00; בשעה 09:11 ובשעה 09:32. המדינה סבורה שהשיחה בשעה 09:32 היא השיחה שהתבצעה בשעה שהמנוח ניגש לכספריית בשעה 09:26 על פי מצלמות הבנק. לכן ב"כ המדינה סבורה שמצלמות הבנק מפגרות ב - 6 דקות.

כמו שהטיעון של המשיבים שיכול להיות שיצא ב - 09:58, באותה מידה גם הטיעון ההפוך יכול אפשרי דהיינו שעת הרצח היא בין 09:45 ל - 10:04.

עד הראייה משה מור שרואה את המנוח ככל הנראה בשעה שהוא יוצא מהבנק ועושה לו שלום. לטענת המדינה אין לקבל אין לקבל את עמדת המשיבים שהעד עיכב את המנוח אלא רק נפנוף לו לשלום.

ב"כ המדינה טוענת שיש קושי לאסוף ראיות בשנת 2013 בתיק שהחקירה בו התחילה ב - 2009. קשה מאוד לחזור לעדים ויש עדים שאומרים 10:30 ויש כאלה שאומרים 10:00 וכו'. לכן המבקשת יכולה לטעון רק לגבי שעה משוערת כי היא לא יכולה לקבוע את השעה המדויקת. מה שיש הוא הדיווח למד"א שכן שהעדים מספרים שהם מיד דיווחו למד"א והדיווח למד"א היה בשעה 10:06.

לגבי עניין הגובה, טוענת ב"כ המשיב 1 שאחת העדות אמרה שהיורה נמוך. עדת ראייה אחרת, שרה גוטמן, אמרה: "לגבי הגובה קשה לי להגיד, לא גבוה ולא נמוך". כך גם עד הראייה מוסקוביץ אמר שהוא בכלל העריך שהיורה היה בגובה 1.80, ז"א, זה יכול להיות לכאן ולכאן.

עדי הראייה תיארו שהיורה יצא בריצה לכיוון המנוח, לקח את התיק, ירה בו ונכנס מיד לאוטו. אירוע של שניות.

כך גם לעניין מבנה הגוף. טוענת המדינה שב"כ המשיב 2 אינו מדייק מאחר שהעדה אבו רעיה שהיא עדת הראייה שראתה את החולצה האפורה, גם העד מוסקוביץ וגם שרה גוטמן, גרשוני וכן עדים נוספים התייחסו למבנה הגוף של היורה.

משמעות נוספת שיש לעובדה שבדיוק בשעה המשוערת של הרצח אין שיחות יוצאות ונכנסות לא בטלפון שמקושר למשיב 1 ולא בטלפון שמקושר למשיב 2. בשעה המשוערת של הרצח אין שיחות לא בטלפון הנייד של משיב 1 ולא

בטלפון הנייד של משיב 2 וגם לא ביניהם ויש לפני ואחרי. ב"כ המבקשת מסיקה זאת גם מהאיכון הנייד של המנוח בין 09:46 ל - 10:04 שאין שיחות. אין שיחות יוצאות או נכנסות לא בנייד של משיב 1 ולא בנייד של משיב 2 ולא בנייד של המנוח בטווח זמנים זה.

ב"כ המשיב 1 בתגובה לדברי ב"כ המבקשת

טוען כי הראייה המרכזית היא ראיית האיכון. ראיית האיכון בנויה על ניסיון לבצע סינכרוניזציה בין האיכון לבין האירועים שקדמו לרצח ואירוע הרצח עצמו. כאשר הטענה היא שיש סינכרוניזציה בתנועת המשיבים לתנועותיו של המנוח. משעה שב"כ המבקשת טוענת שהיא איננה יכולה לקבוע בוודאות אלא בהסתברות מהי שעת הרצח והיא מצביעה, ובצדק, על סתירות בין מצלמת הבנק ובין מצלמה אחרת, וטוענת ששעת הרצח יכולה להיות בין 09:45 ל - 10:04, ז"א, שהיא יכולה להיות גם ב - 09:45 וגם ב - 09:46 וגם ב - 09:48. כל הניסיון ליצור סינכרוניזציה שהוא עומד ביסוד הראיות הוא קשה. המשטרה לא בדקה בזמן אמת אם המצלמות מדויקות, והאם הן מסונכרנות עם השעון. במקרה דנן יש מצלמות שלא מסונכרנות בין לבין עצמן, איכונים שגם הם הופכים להיות לאי וודאיים והמבקשת טוענת שמצלמת הבנק מראה שהוא דיבר בטלפון אבל האיכון לא מראה את זה. לכן אנו מצויים באי בהירות של לוח זמנים וסינכרון איכונים לתנועות המנוח עד להירצחו. כאשר ראיית האיכון היא הראיה המרכזית הדבר מחייב מסגרת זמנים נוקשה וקשיחה.

ב"כ המשיב 2 בתגובה לטיעוני ב"כ המבקשת

מאחר שהיו סתירות בדברי עדי הראיה לגבי סוג הרכב ממנו יצא הרוצח: שכן היו עדים שדיברו על רכב מאזדה והיו שדיברו על רכב יונדאי והיו שדיברו על רכב בצבע ירוק, החליטה התביעה כי אינה יכולה לציין מה סוג הרכב או צבעו בכתב האישום. בעניין שעת הרצח עשתה המבקשת דבר הפוך, במקום לקבל ראיות בקשר להתרחשויות בזירה, המבקשת ראתה את האיכונים של שני המשיבים והגיעה למסקנה שמאחר שאין להם שיחות מ - 09:45 עד 10:04, הרצח אירע בטווח זמנים זה. המבקשת מקדימה את העגלה לסוס ומנסה לגזור מתוך הנתונים של הטלפונים הסלולאריים את שעת הרצח וכל זאת כדי לייחס את הרצח דווקא למשיבים.

דין והכרעה

בית המשפט יורה על מעצרו של משיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו רק מקום שקיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו [סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים")]. חומר החקירה אשר נבחן במסגרתו של הליך המעצר אינו נבחן על פי מבחנים ראייתיים נוקשים ומוחלטים, אלא בעזרת מבחנים של הסתברות, הגיון, ושכל ישר, כאשר בחינתו משקפת עמדה ראשונית, לכאורית, בדבר מעורבותו של המשיב בעבירות המיוחסות לו, אשר טרם עברה את המבחנים המחמירים שצפויים להינקט במשפט גופו. הלכה היא:

"שראיה לכאורה היא, אפוא, ראייה אשר טמון בה פוטנציאל ראייתי אשר יוצא מהכח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי. בעוד שראיה "רגילה" נבחנת בסיום ההליך השיפוטי מתוך הסתכלות מן ההווה אל העבר, הרי הראיה "לכאורה" נבחנת בתחילת ההליך השיפוטי או במהלכו מתוך הסתכלות מן ההווה אל העתיד. הערכתה מבוססת על הסיכוי הטמון בחיק העתיד להפיכתה לראיה רגילה. מהותה של הראיה לכאורה היא, אפוא, בפוטנציאל ההוכחתי הטמון

בה. פוטנציאל זה יוצא מהכח אל הפועל במהלך ההליך השיפוטי, לאחר חקירה ראשית ונגדית, וקביעת אמינות ומשקל. הראיה "הרגילה" אשר תישלף מהראיה לכאורה תיבחן על פי מידת ההוכחה הדרושה במשפט הפלילי להוכחת אשמה או חפות, כלומר, הדרישה שהאשמה תוכח מעל לכל ספק סביר. כל עוד אנו מצויים בשלב הלכאורה, בחינה כזו אינה נעשית ואינה יכולה להיעשות. הראיה לכאורה נשאר ראייה גולמית. השאלה אשר בית המשפט מציג לגביה היא בגדר טיבה כראיה פוטנציאלית... השאלה אותה צריך השופט לשאול את עצמו לענין ראיות אלה הינה אם טיבה של הראיה - על רקע מכלול הראיות כולן המצוי בשלב זה הוא כזה שקיים סיכוי סביר לכך שאותה ראיה תהפוך בסוף ההליך הפלילי לראיה רגילה אשר על פיה היא לבדה, או בהצטרפה לראיות פוטנציאליות אחרות, ניתן יהיה לקבוע כנדרש את אשמתו של המשיב" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143 - 144 (1996) להלן: "עניין זאדה").

כפי שיובהר להלן, חלק מהראיות הן ראיות נסיבתיות. כשמדובר בראיות נסיבתיות הכלל הוא שלצורך הרשעת נאשם על פיהן, נדרש כי המסקנה המפלילה המוסקת מהן תגבר באופן ברור והחלטי על כל תזה עובדתית חלופית אחרת (ע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 577, 587 להלן "**ענין בן שלוש**"). הליך הסקת המסקנות נעשה בעיקרו בשלושה שלבים: תחילה נבחנת כל ראיה בפני עצמה. אחר כך נבחן מארג הראיות בכללותו, ולבסוף, אם מארג הראיות מוביל למסקנה מרשיעה, יש לבחון את גרסתו של הנאשם ואת כוח השכנוע שבה - האם בכוחה להציע הסבר חלופי למארג הראיות הנסיבתיות, המסבכות אותו בביצוע העבירה (ע"פ 6371/05 **וגנר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 10.7.2006, וההפניות שם). אשר למעצר עד תום ההליכים בהתבסס על ראיות נסיבתיות:

"הלכה פסוקה היא כי תשתית ראייתית לכאורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבתיות, עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו ... ובלבד שהראיות לכאורה ככל שהן נסיבתיות תהיינה על פניהן בעלות עוצמה שיש בה להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכויי ההרשעה" (בש"פ 1238/06 אזערי נ' מדינת ישראל, ניתנה ביום 22.2.2006 וכן ראו פסק דינו של כב' השופט דוד חשין בבש"פ 8114/06 **מחמד אל הוזייל נ' מדינת ישראל** מיום 15/11/06 פורסם בבנו)

לאור עקרונות אלה תיבחן השאלה, האם למבקשת ראיות לכאורה כנגד כל אחד מהמשיבים. אם התשובה לשאלה זו תהיה חיובית יש לבחון האם יש כרסום בראיות אלה, ושיעור עוצמתו.

ניתן באופן כללי לחלק את הראיות בתיק זה למספר קבוצות: עדויות של עדי ראיה לאירועים או לחלקם; נתונים ממצלמות אבטחה; איכונים של הטלפונים הסלולאריים של המנוח ושל כל אחד מהמשיבים; שיחות של כל אחד מהמשיבים עם מדובבים; שיחות של המשיבים בינם לבין עצמם; ותמליל שיחה בין המשיב 1 עם סוחר נשק. בתחילה יוצגו הראיות בעיקר כפי שהוצגו על ידי הצדדים ולאחר מכן אנתח את ערכן של ראיות אלה לפי הכללים של ראיות לכאורה.

השיחות שבין המשיב 1 למחמוד

באפריל 2009 האזינה המשטרה לאדם בשם מחמוד שהיה ידוע כסוחר בכלי נשק. המשיב 1 מוכן להסכים שאכן הייתה בקשה להשגת כדורים לאקדח 9 מ"מ קצר ואין גם חולק בהתאם לחוות הדעת, שהמנוח נרצח מירי של כדורים של 9 מ"מ קצר שתרמיליהם נמצאו בזירה. המדובר בשיחות שנמשכו במהלך של כחודש ימים, תחילתם ב - 7.4.09 וסיומם ב - 2.5.09. מהשיחות עולה שהמשיב 1 לא השיג בסופו של דבר את מבוקשו ולא הצליח לרכוש ממחמוד כדורי 9 מ"מ קצר.

לטענת המשיב 1 עברו הפלילי מלמד שמדובר באדם שיש לו זיקה וקשר לכלי נשק ולכן אין לתמוה על שיחה בינו לבין סוחר נשק בקשר להשגת כדורים. המשיב 1 קשור לעולם הפשע, יש לו עבר עשיר, לרבות עבר, סמוך לאחר האירוע, של שוד מזוין שנעשה כפי הנראה באקדח 9 מ"מ ארוך - שוד שהתרחש 3 חודשים לאחר האירוע המיוחס לו בתיק שבגיניו נדון למאסר. ב"כ המשיב 1 טוען שראוי לזכור שלא עולה מהשיחות שאכן סופק אקדח 9 מ"מ קצר - עולה בהם קצר וארוך לחילופין, כאשר המשיב 1 מביע רצון להשיג אחד מן השניים. לכן הקשר הזה לשיחה הזו בינו לבין אותו סוחר נשק היא שיחה שיש לה, לטענת ב"כ המשיב 1, רמת החשדה נמוכה.

עוד טוען ב"כ המשיב 1 טוען שהשיחה היא ראייה נסיבתית אמנם אבל בעלת משקל נמוך ביותר, ובוודאי שהיא כשלעצמה איננה מבססת אשמה, וספק אם היא יכולה להצטרף לראיות נסיבתיות אחרות ככל שהן קיימות בתיק ולחזק אותם.

האיכונים ושעת הרצח

המחלוקת בין הצדדים נטושה בשאלת הסינכרוניזציה שבין האיכון והאירועים בשטח. הצדדים, כל אחד לשיטתו, עושים שימוש במספר ראיות לשם קביעת מועד השוד והרצח: הזמן במצלמות הבנק; הזמן שנקוב באישור משיכת הכספים; הזמן על פי מצלמות אבטחה נוספות; הזמן שבו דווח למד"א על האירוע; ועדויות של עוברי אורח שהיו עדים לאירועים.

אקדים ואומר כי את חוסר ההתאמה בזמנים היה ניתן היה לבדוק בזמן אמת. דהיינו, כאשר בדקו את סרטי ההקלטה היה צריך לברר האם השעון של מערכת ההקלטה מסונכרן עם הזמן האמיתי, ובמידה שאין התאמה היה צריך לקבוע האם השעון שבו מדובר (המצלמה או מחשב הבנק) ממחר או מפגר אחר השעה האמיתית. כך למשל המנוח נצפה במצלמות האבטחה של הבנק כשהוא מדבר בטלפון הסלולארי. ניתן היה לצפות שבחברה הסלולארית היתה נרשמת שיחה במועד האמור, ולא היא. במצלמות הבנק נראה המנוח קם וניגש לפקידה בשעה 09:26, המנוח נראה משוחח לסירוגין בטלפון הסלולארי. מסתבר שלא נרשמו שיחות יוצאו או נכנסות מהטלפון הסלולארי של המנוח בין השעות 09:11:42 לבין 09:32:31. אם המצלמות של הבנק היו מכוילות, הרי שהיה צריך להיות רישום של שיחה בשעה 09:26. מסתבר שאין שיחות בטלפון הנייד של המנוח במועד האמור. מרישום השיחות עולה שהתבצעה שיחה בטלפון

של המנוח בשעה 09:00 ; בשעה 09:11 ובשעה 09:32. המדינה סבורה שהשיחה בשעה 09:32 היא השיחה שהתבצעה בשעה שהמנוח ניגש לכספרית - משמע, שעה 09:26 על פי מצלמות הבנק. לכן לטענת המדינה מצלמות הבנק מפגרות ב - 6 דקות ובכל מקרה לא ניתן לסמוך עליהן.

גם אם נקבל את גרסת המשיבים באשר לזמנים, עדיין יהיה באיכונים שהתבצעו כדי לקשור את המשיבים לאירוע. כזכור, לפי עמדת המשיבים, בשעה 09:50 נראה שהמנוח עוזב את עמדת הכספר בבנק, מה שתואם את הקבלה שאכן עסקת משיכת מזומן הייתה ב - 09:50; וב - 09:58 הוא נראה יוצא מהבנק. לכן יש לקבוע את זמן המינימום לא כ - 09:45, אלא כ - 09:58, עת יצא המנוח מהבנק. לאחר שהמנוח יצא מהבנק הוא נסע במכוניתו לבית העסק שלו שנמצא ברחוב אנה פרנק. המנוח יצא מהרכב לרחוב אנה פרנק וכנראה בערך ב - 10:02 או 10:04. מרחק הנסיעה כ - 4 דקות ונורה לפי עדי הראייה בדיוק כשיצא מן הרכב בשעה 10:02 או 10:03, כאשר הקריאה הראשונה למד"א הייתה ב - 10:07.

המשיבים טוענים שחלון הזמן הוא משעה 09:58, מועד יציאתו של המנוח מהבנק, עד לשעה 10:02 - 10:03, בעוד שהמבקשת טוענת שחלון הזמן הוא בין 09:45 לשעה 10:04.

קביעת מועד הרצח חשובה לעניין האיכונים הסלולאריים. ביום 12/5/09 המשיב 1 אוכן במקומות הבאים כדלקמן:

בשעה 9:09:23 - ליד רח' בר כוכבא פינת אבן ספיר;

בשעה 9:15:09 - באזור רח' הברון הירש ליד השוק בפ"ת;

בשעה 9:15:49 - באזור רח' בר כוכבא פ"ת

בשעה 9:35:38 - אזור רח' רוטשילד פ"ת - מכסה את אזור אנה פרנק.

בשעה 9:40:28 - אזור רח' בן יהודה פ"ת - מכסה את אזור אנה פרנק.

בשעה 9:46:45 - אזור רח' ההגנה מדרחוב פ"ת.

בשעה 10:04:04 - אזור רח' רוטשילד פ"ת - מכסה את אזור אנה פרנק.

בשעה 10:04:32 - אזור רח' רוטשילד פ"ת - מכסה את אזור אנה פרנק.

בשעה 10:06:05 - אזור רח' בן יהודה פתח תקווה - מכסה את אזור אנה פרנק.

מהאיכונים עולה שהמשיב 1 לא שוחח בטלפון בין 9:46 ל 10:04.

המשיב 2 אוכן ביום 12/5/09

עמוד 20

בשעה 9:15:51 - באזור רח' חובבי ציון

בשעה 10:09:47 - באזור כפר גנים פ"ת

המשיב 2 מאוכן גם הוא באזור זירת הרצח, אלא שבניגוד למשיב 1 התבצעה מהטלפון הסלולארי שהחזיק שיחה מוקדמת לשעת הרצח, בשעה 09:15, ומיד לאחר הרצח, בשעה 10:09. ב"כ המשיבים טוענים שלא היה מקום להגביל את שעת הרצח לשעה 10:04. אין כל אינדיקציה בחומר החקירה לשעה 10:04. ב"כ המשיב 2 טוען שמאחר שהמשיב 1 התקשר בשעה 10:04 בחרה ב"כ המדינה לקבוע שזו שיחה שהתבצעה אחרי הרצח. דהיינו, שהמשיב 1 היה בשעה 10:04 כבר אחרי הרצח. הדעת נותנת שהוא לא היה מתקשר בשעת הרצח. טענת המשיבים היא שהמבקשת רתמה את העגלה לפני הסוסים מבחינה זו שהיא מתאימה את העובדות לרישומים הסלולאריים. כך למשל, הגבול העליון נקבע כ-10:04 על סמך הרישומים הסלולאריים של הטלפון שנשא המשיב 1 בהנחה שהוא, יחד עם המשיב 2, ביצעו את הרצח והשוד.

עניין החולצה

המשיבים ביצעו ניסיון שוד בבת ים ביום 20.8.09 - שלושה חודשים לאחר המקרה נושא תיק זה (12/5/09). כאשר נתפס משיב 1 הוא לבש חולצת T אפורה עם כיתוב שחור -

במקרה דנן שבו נרצח ונשדד המנוח מתארת אחת מעדות הראיה אסמהאן אבו רעיה את היורה : **"הוא לבש חולצה אפורה שמאחור כתוב משהו בעברית בצבע שחור אני לא זוכרת מה היה כתוב מאחורה"**

המבקשת טוענת **שצבע ההדפס (שחור), מיקום ההדפס (בגבו של המשיב 1) ועובי ההדפס** תואמים את עדותה של עדת הראיה אודות לבושו של היורה בזמן הירי.

תיאור הרוצח

המשיב 1 נראה אדם מלא וגבוה, ובדיון צויין בפני שגובהו מטר ותשעים. המבקשת טוענת שמבנה גופו, מימדיו, גודלו ותיאורו תואמים את התיאור של עדי הראיה לרצח. העדה אסמהאן אבו רעיה מתארת את היורה באלו המילים **" הבחור שירד מהרכב הוא נמוך שמן יש לו בטן כרס גדולה הפנים שלו שמנות הוא היה עם כיסוי בפנים"**. העד מזרחי, נהג מונית שנקלע לאירוע יחד עם הנוסעת אסמהאן אבו רעיה, מתאר את היורה **"כבן 30 בערך מבנה גוף שמנמן אפילו שמן לבוש חולצה אפורה או שחורה קצרה אני לא בטוח"**. העד סמיון מוסקוביץ מתאר את הרוצח **"אותו גבר היה בנוי מלא שמנמן נראה חזק ספורטיבי מתאמן משקולות"**.

השיחות עם המדובבים

השיחות של המשיב 1 עם המדובב

הוכנס מדובב לתאו של המשיב 1. מעדות המדובב עולה כי כאשר שאל את המשיב 1 כמה הם בתיק השיב שניים, והדגים תנועת אקדח וירי בידו, לאמור כי הוא היראה.

השיחה ביניהם הוקלטה. להלן תמצית התמלילים. ההדגשות נעשו על ידי ב"כ המבקשת.

עלי דסוקי + מדובב- דיסק מס' 1 (ההדגשות נעשו על ידי ב"כ המבקשת)

עמ' 4 שורה 8-17 עלי דסוקי- " לקחו אותי לחקירה, לכפר סבא לימ'ר האלה.. והביאו מישהו חוץ... מישהו שפוט כבר, בכלא, אתה מבין? הביאו אותו מהכלא, שמים לו... בגלל זה אהה.. אתה והוא... ו... הביאו אותי.. נתניה. ושם היה לי ... יש לי עוד אחד, בתיק, עוד מישהו... אינשאללה נחזור הביתה.

עמ' 8 שורה 28 עלי- אין עליי כלום, ולא על מי שאיתי, אין כלום, אם היה משהו הם לא היו מחכים.

עמ' 21 שורה 4-11- ... לך יעני אני .. שום דבר לא שייך אלי.. התיק שאלו טלפון... אחי. אני הגעתי לאזור הלכתי לבי'ח, אולי הלכתי לתחנת משטרה, אולי לבימ'ש... טלפונים כל חודש.. והוא מה מחפש.. יש לו איכונים בגלל זה.. מה ישימו? אז .. מה ששייך לו יעני.. זה לא שייך.. זה.. בחיים שלו..

עמ' 21 שורה 17-26- מדובב - ויש איתך עוד... עלי- הוא היהודי.. זה הרי הכל התחיל ממנו זה נראה שהוא שפוט שלא כלא, כאילו מישהו הלשין עליו... הוא מדבר בגלל שמישהו הלשין עליו הוא אמר החבור נתן לי משהו ככה וככה אזה הם אמרו יאללה אחרי שנתיים הם התחילו לחקור.

עמ' 24 שורה 4-9 עלי- אני עשרה ימים.. בכלל השתחררתי מהתיק אתה מבין? אבל הוא בפעם ההיא הבעיה של מישהו אם הוא אמר כתב אישום היום הוציאו... השותף השני שבסיפור אתה מבין?...

עמ' 27 שורה 27-32- עלי הם עצרו את ההוא, ועצרו את השני, ואת השלישי למה עצרו? בגלל שנעצרנו פעם אני והוא לפני זה. אכלנו תיק אני והוא ב2009 וזהו זה את היודע איך זה..

עמ' 30 שורה 29-34- עלי- אני יודע מה, מה יש עליהם. אני יודע . כן אני יודע מה יש עליהם אני יודע ... אין יעני.. הוא לא מדבר, הוא לא יגיד כלום. ואם הוא מדבר הוא משקר... השני לא אומר כלום, יעני לא מספר כלום, הם בתאכלס לא אומרים שיש מישהו שדיבר אתה מבין?..

עמ' 33 שורה 1- עלי- כן גבר הוא השותף שלי ..מזמן..

עמ' 33 שורה 19- עלי- שמו אותנו בהדרים יחד היו הקלטות ב... בבגדים.

עמ' 40 שורה 14- עלי- הבחור היהודי אה.. הוא לא אומר כלום, יש לו עורכי דין טובים.

עמ' 40 שורה 26-29- עלי - אני ידוע מה אני אומר לך, אני מכיר את עצמי לא היה נשק, לא היה די אני איי לא היו תמונות ולא היו... מישהו שיגיד עלינו משהו אתה מבין? לא היה... אתה מבין?..

עמ' 46 שורה 32-36 עלי - הוא לא נתן חקירה, אף אחד לא נתן חקירה אף אחד.. **הוא.. הערבי שהיה איתי בתיק הוא אמר שהוא החליף סים... הולך לבתי חולים הולך לבתי משפט, למה אתה מחילף סימים? וכאלה, הוא אומר להם אני יש לי איכונים ובגלל זה.**

עמ' 47 שורה 1-10 עלי - הם שואלים עו"ד הוא שואל הבחור של... הוא אומר ממה שהוא אמר יש משהו מחשיד עליו? ממה ש... הוא אמר לו לא אין משהו מחשיד, הוא אמר לו כן, **והיהודי הזה** אני לא יודע מה .. הוא אומר לעו"ד הוא לא אומר כלום הוא **שותק גם כן** אתה מבין?. הבחור הזה מה יש לו מכל ה.. אינטרס? אם הוא לא ישתוק איזה אינטרס יש לו?

עמ' 48 שורה 11 ואילך- עלי מדבר על העניין והחולשה הראייתית.

עמ' 51 שורה 1-11 עלי על ההיכרות שלו עם היהודי (דרך האחים שלו) (בהתחלה אמר שלא מכיר אותו בכלל) **... עכשיו ההוא השני שאיתי הערבי בתיק והיהודי הם לא מכירים אחד את השני..**

עמ' 92 שורה 19-32 עלי מדבר על היהודי ומה שהחוקרים הטיחו בפניו כי יקחו אותו להראות לו את הסרטון בו הוא מדבר עליו ואומר מה יש לו לדבר? שידבר על עצמו.. הוא לא היה אומר מה יש עליו? היהודי הזה ... נראה לי שהוא יושב בבית מעצר הוא נשפט על הסיפור מישהו הלך להלשין עליו אתה מבין?

עמ' 93 שורה 19-28 עלי- על החוקר- אני אומר לו אם הוא צילם אותי אני אומר לו תראה לי, יש מצלמות אבטחה אומר, אומר שרואים אותי במצלמות האבטחה, הוא **אומר לי איך יראו אותך? אתה הייתה עם מסכה**, לא לא אם... איך יודעים שזה אני? הוא אומר לי זה אתה אמרתי לו על סמך מה אתה אומר זה אתה, איך אתה רוצה לעלות שלופט ולהגיד לו **הוא עם מסכה....**

תמלול דיסק מס' 2-

עמ' 5- **טוען שמעולם לא היה לו טלפון על שמו..** מספר למדובב שאם יש טלפון על שמך ומישהו ענה בשמך זה יוצר בלאגן. אומר שמאחר אמר להם שהוא היה בזמן הזה באזור הזה אבל הוא לא אמר בדיוק את האזור המדובר הוא אמר "הייתה בפתח תקווה כמו שאתם אומרים הייתי בתחנת המשטרה, הייתי בבית משפט.."

עמ' 7- עלי: **"אין אף אחד שמדבר עד תביעה עד מדינה עד ראייה."**

עמ' 19- עלי: **מקווה שאף אחד מבחוץ לא דיבר שטויות "לא דיבר שטויות אין אף רחד מבחוץ" . הערבי והיהודי האלה שאתה רואה הם לא מכירים אחד את השני (הערה שלי- מהאר וויקטור שעצורים בחשד לרצח) "מה כבר הוא יכול לקשקש? לדבר עלינו עד כדי כך שיבר שיוכיח. למשל נניח שהוא דפק אותי. " הוא לא ידבר".**

תמלול דיסק מס' 3-

עמ' 16- המדובב אומר לעלי שכנראה יש עליו משהו אם הוגש כנגדו כתב אישום ועלי אומר לו שהוא שמר על

זכות השתיקה. "התיק עצמו גם אין יעני.. רק שומר על זכות השתיקה."

מדבר שההוא לא נתן עדות. מדבר על ויקטור (קורא לו היהודי) , אומר שמישהו דיבר על זה, מישהו סיפר שהוא שמע ממנו בכלא (עמ' 16, ש' 37)

עמ' 17, ש' 20: "מה ההוכחות שלו? אין לו הוכחה. לא כסף ולא כלום יעני. מה פתאום...אנשים והוא רוצה להגיד אנשים."

עמ' 18- מדבר על ויקטור שהוא עבד אצל האחים שלו. שואל "ואם הוא אמר?" ואם הוא דיבר אז מה ההוכחה שלו?. אומר שאין לויקטור מידע באיזה שעה זה קרה ועל הכסף. מאשר שהיו טלפונים בינו לבין ויקטור "עשרות טלפונים ביני לבינו". כשנשאל אם אמר את זה השיב: "למה שאגיד?" כשאומר לו המדובב אולי זה יעזור לו השיב: " למה זה יעזור לי יא זלמה?"

עמ' 18- עלי בטוח שויקטור לא דיבר "...הבחור אתה מבין הוא לא אמר כלום יא זלמה. אתה מבין אותי? אין לו אינטרס לדבר יא זלמה אתה מבין?

עלי שואל למה מחוזה. עמ' 20, ש' 14: "על הטלפונים הם יכולים , רק על הטלפונים?"

עמ' 20, ש' 36-37: "אין מישהו שפתח יא זלמה. אתה מקשיב?".. " אין אף אחד שפתח ולא שמעתי כלום." (עמ' 21 ש' 1).

עמ' 21 ש' 33: בוא נגיד שהוא פתח, אומר למדובב גם אם ההוא פתח (הכוונה לויקטור כי הם מסוכסכים מהבית יא עני אני נתתי ל עבודה והראיתי ככה וככה אמרתי לו... ונגיד והוא דיבר איתי בטלפון בלילה. "ואין אמת בסיפור הזה"

עמ' 22, ש' 4 עלי אומר שהוא חף מפשע.

עלי שואל על מצב שיביאו אותו (הכוונה לויקטור) להעיד בבית משפט אז מה מחזק את מה שהוא אומר? אז המדובב נותן לו כדוגמא אם יגיד ששוחח איתו בטלפון ויגלו שאכן הייתה שיחה כזו אז זה מחזק את דבריו. עלי אומר "לפני זה בשבועיים?"(הערה שלי- בחקירתו הוטחה בפניו מועד השיחה בינו לבין ויקטור). עלי אומר ויקטור עבד איתי אז בוא נגיד שהייתה שיחת טלפון אז מה? ואז עלי אומר יכול להיות שהוא מכחיש היכרות איתי ועם האחים שלי (ראה עמ' 22)

עמ' 23- שואל למה הוציאו את מהער מהכתב אישום ? לבדו? (קורא לו הערבי השותף שהיה איתי).

עמ' 25- נבהל מכך שכתב האישום במחוזי והוא נאשם מס' 1 ומהער נאשם מס' 2. "עלי. מה יש עלי?
מצלמות. מישהו רעול פנים מצלמת מישהו רעול פנים."

עמ' 26- עלי אומר למדובב שאין עליו כלום ואין ט"א יש טלפון הם אומרים אבל כל מיני רחובות אתה מבין? כשנאמר לו שהטלפון שלו היה באיזור ההוא "וואלה הייתי בבית חולים, הייתי בבית משפט, הייתי ככה. אני משנה כל פעם את הטלפון, את המספר שלו. הוא אמר לי בשביל מה אתה משנה? אמרתי לו יש לי עיקולים

אז אני משנה את הסיים. שאלו אותי על מכונית מסדה כי מופיע אצלם מכונית מסדה בזמן שההוא שהיה למשפחה אתה מבין? הוא יצא בה והמשפחה נסעה בה. "אני (מילים לא ברורות) ויקטור (מילה לא ברורה) אני לא מכיר אותו. היהודי. לא יודע ולא מכיר.

עמ' 31- אומר על ויקטור שהוא ידוע כאדם לא אמין ושקרן, לא נאמן. אומר שהראיות שיש לא מספיקות כדי להרשיע בן אדם (עמ' 32). מתפלל שלא ייצא כתב אישום ואומר במצב הכי גרוע מה יכול להיות, הוא מדבר ונראה שהוא רמאי ואין לו ואין לו סיוע. "הוא גם רמאי.. (מילה לא ברורה) להפסיק לדבר בבית משפט אתה שומע?" עימות הוא אומר שהוא מתבייש לבוא לעשות (עמ' 35, ש' 13-14)

בעמ' 36 טוען שהם חפים מפשע בתיק הזה שום דבר. עכשיו אנחנו חושבים אולי ולא אולי. **אין שום דבר לא ראייה ולא כלום יא זלמה** (מילים לא ברורות-לוחש).

עמ' 37- מה (מלה לא ברורה)? **אין משהו נכון ואין כלום, אין שום דבר יא זלמה** (מילה לא ברורה) יודעים דבר יא זלמה.

שואל את הסוהר האם כתוב על הזימון שלו מחוזי לוד (עמ' 38)

עמ' 40-41 " **יעני אתה הוא אומר לך בעבר היית באיזור מסויים, יש לך עבר, היית באזור והיה בו פשע לדוגמא יעני אתה... אני לא אומר בחקירות אם הייתי או לא הייתי. אני לא מדבר בחקירות אני לא אומר "כן" או "לא". זו הזכות שלי. אני לא נותן. אני לא חותם על שום דבר אתה מבין? הוא אמר לי על השני "חוואג'ה" (לעצמי- יהודי) הוא אמר לי שאני וחוואג'ה לקחנו את היהודי שיכתוב את השם שלו. הוא אמר הוא נתן לכם את עבודה הוא...** " עלי מספר על מה שהטיחו בפניו בחקירה.

עלי אומר שאין די.אן.איי. של מי הדי.אן.איי. לו היה די.אן.איי היו מביאים אותו מזמן (עמ' 41).

עמ' 42, ש' 27- "**מילה לא ברורה**) אתה שומע? אם אני לא מכיר את הבחור ואני לא יודע על מה מדברים ש..אתה מבין? שעליו..ההוא יא זלמה מהכבר יכול להיות אצלו די.אן.איי? לו היה די.אן.איי היו מביאים לי אותו לפני הרבה זמן יא זלמה. די.אן.איי של מה יהיה? ..והוא לא עשה כלום גם הוא יא זלמה, הוא גם חף מפשע. הוא גם חף מפשע, אתה מבין?

עמ' 53 -מוסר שבין מאהר לבין ויקטור אין קשר. ויקטור לא מכיר אותו.

עמ' 54- עלי מוסר שהא יודע שעוקבים אחריו ושמו עליו הקלטה בבית.

עמ' 55: "מה הוא כבר יגיד עליי?" מתכוון לויקטור.

עמ' 57: "אינשאללה יפתח על עצמו הוא."

עמ' 58-59 "מה הוא יגיד? הוא יגיד שהוא נתן לי משהו לדוגמא והיה ביני לבינו שיחה לפני זה בשבועיים ואחרי העניין הזה הוא לא ראה אותי ואני לא ראיתי אותו אתה מבין?... בוא נגיד יצא הדיבור הוא סיפר שאני נתתי לו ואני עשיתי ואני ככה ואני ככה. אני לא מכיר את ההוא. הוא אומר

עלי שהוא מכיר אותי אני, אני אין ביני לבין ההוא כלום. אני לא מכיר אותו, בסדר?

הטלפון, אני אין ל השם שלי טלפון. תוכיח שיש לי טלפון. (עמ' 59, ש' 34).

עלי שואל את המדובב אם השופט יכול להרשיע על סמך זה? אם זה מספיק?

עמ' 63- עליו: "הטלפון של ויקטור מקשרים אותו עם הטלפון שלי ועם הטלפון של מעהר ואתה יודע טלפונים.. הם יכולים להוציא כתב אישום?"

עמ' 66, ש' 38- עליו: "אללה ישתבח (מילים לא ברורות-לוחש) אין לו ילדים אז זה יותר נוח קצת, אתה מבין? לפחות (מילה לא ברורה)". הערה שלי- מתכוון למעהר שיקח עליו את התיק.

תמלול דיסק מס' 4-

עלי אומר למדובב כי הטלפון לא היה על שמו ואין לו טלפון וכל חייו לא היה לו טלפון ומעולם לא שוחח עם ויקטור. "מה אני קשור לטלפונים? אף פעם לא היה לי טלפון על שמי ואני לא מדבר בטלפון" (ראה עמ' 29, עמ' 32).

המשיב 1 מסר כי ויקטור שקרן ורמאי ואולי מישהו שמע אותו מדבר.

המשיב 1 אמר: "אתה יודע מה זה כשבנאדם פוחד להיכלא? 14 חודשים שהבנאדם לא עושה כלום רק פוחד להיכלא. שום דבר לא עושה אתה מבין אותי? כדי לא לעורר שום דבר, לא עושה שום דבר" (ראה עמ' 47).

המשיב 1 נשמע אומר כי היה עליו לברוח לשטחים. "אני חייב להכין את עצמי, לקחת את החפצים שלי ולצאת, אבל לאן אני אלך לגדה, הא?.. איך הם עצרו אותי אחרון? מה הם לא פחדו שייודע לי? או מה? אמרתי לשוטר ידעתי הרי אני ידעתי שאתם באים אלי? למה לא הכנתי את דבריי וברחתי כי אין לי ממה לפחד אני חף מפשע... אז בעודי יושב איתם אסור לך לתת להם שום דבר, צריך לנצור את הלשון. " הייתי בורח לגבול .." משפר כי יש לו חבר שיש לו בית לירדן יהיה נוסע לשם לטיול אך מאחר ואישתו בהיריון והילד יוולד שם לא יקבל אזרחות ישראלית (ראה עמ' 63-64).

המשיב 1 מסר למדובב כי הרגיש את זה מכל הכיוונים " אתה מתרחק מאנשים, לא עושה שום טעות אפילו לא בתנועה, ברחוב אתה נזהר שלא לעשות טעות." (ראה עמ' 70).

המשיב 1 מסר למדובב כי ידע שעקבו אחריו וכי כל הסיפור הזה זה רק מודיעין (עמ' 76 לדיסק מס' 4).

המשיב 1 נשמע אומר למדובב שאין עליו ראיות (עמ' 82).

המשיב 1 שואל איזה מוצגים יש? מכונית? מפרקים אותה. אין מכונית. "אתה שומע? זה וזה וזה וזה וזה. כל זה. אין דיבור. אין כלום. אתה מבין אותי? (עמ' 91-92 לדיסק מס' 4).

המשיב 1 מסר לדובב כי ויקטור יודע דברים ומכיר את המשפחה שלו והוא עובד עם האחים שלו והעלה השערה שויקטור סיפר את זה למישהו ואותו מישהו סיפר את זה למודיעין. (עמ' 97-98) וכן אמר "אם מישהו לוקח את התיק, שניים הולכים הביתה" (עמ' 104).

המשיב 1 שאל את המדובב מהי תקופת המאסר שאפשר להוציא בעסקה טובה (ראה עמ' 106).

המשיב 1 אומר למדובב: "בינינו, אנשים אסור שיעשו משהו ביחד. והוא יכול לשקר עליך, לפתוח עליך משהו, ארתה יודע מה? (ראה עמ' 110).

תמלול דיסק 5:

(עלי שואל מה יקרה אם יגלו שהטלפון שייך לו ומסדר "גרסה" לפיה יגיד שהיה במרפאות שניים, חניויות, הולך לשוק ועוד (ראה עמ' 28 תמליל דיסק מס' 5)

מוכן לשלם קנטינה למהאר אם יודה. (ראה עמ' 66)

ב"כ המשיב 1 טוען שמתוך הדברים שנאמרו למדובב לא ניתן ללמוד דבר באשר למעורבותו במעשה. לטעמו של ב"כ המשיב 1 חלק גדול מהדברים שנאמרו הם תגובה לדברים שהטיחו במשיב 1 בעת שנחקר. המשיב 1 דיבר על טלפונים משום שהשוטרים אמרו לו "אתה היית במקום, אנו יודעים שהטלפון שלך היה במקום". הוא מצטט דברים שאמר לשוטרים, למשל בעמוד 20: "אמרתי לו והכוונה לשוטר, אין לי טלפון ולא היה לי". בעמוד 21: "אני הגעתי לאזור, הלכתי לבי"ח ואולי הלכתי לתחנת משטרה, אולי לבית משפט", שוב, בתגובה להטחות שמטיחים בו השוטרים במהלך כל החקירות ואומרים לו כי יש להם ראיות ברורות שהיה במקום. השוטרים אומרים למשיב 1 שויקטור הפליל אותו, עובדה לא נכונה, אבל היא תרגיל חקירה לגיטימי. לכן המשיב 1 חוזר ועוסק במהלך שיחותיו עם המדובב בזה שלוויקטור אין על מה להפליל אותו.

באשר לציטוט מפי ב"כ המדינה לפיה המשיב 1 אמר "אין מצב שוויקטור אינשאללה לא יהיה פותח, על מה יפתח, יקבור את עצמו הוא יסתבך". הדברים לא תומללו כראוי והדברים שנאמרו הם "על מה יפתח, יקבור את עצמו, יאשים לשווא".

עוד טוען ב"כ המשיב 1 שיש עיסוק אינטנסיבי בשאלה האם ויקטור הפליל אותו; האם יכול להפליל אותו; והאם יש אמת בדברי השוטרים שוויקטור הפליל אותו. המשיב 1 שב ואומר למדובב שויקטור לא יכול להפליל אותו כי ויקטור לא יאשים אותו לשווא כי הוא חף מפשע, וכיוצא בזה. כמובן שאילו לא היו הדברים הללו מוטחים בפניו בחקירה ואילו לא היה נעצר ויקטור לפניו, היה לזה אולי משמעות, אבל כל שיחותיו עם המדובב כמו שהדברים מקובלים בין אסירים עוסקים בחקירה.

כך גם הגיש ב"כ המשיב 1 טבלה שבה סוכמו טענותיו באשר לדיוק בתמלול. במקרים מספר התמלול שנעשה על ידי ההגנה נותן משמעות אחרת לדברים. כך למשל בדיסק 2 נאמר על פי טענת המשטרה שהמשיב 1 אמר "אינשאללה לא יהיה פותח על מה יפתח יקבור עצמו הוא, יסתבך". בתמלול שעשתה ההגנה נאמר על פי הנטען "אהמ.. אינשאללה הוא לא פתח על מה יפתח? הוא יקבור את עצמו? יאשים לשוא?". כך מביא ב"כ המשיב 1 דוגמאות מספר לכך שהתמלול שנערך על ידי המבקשת אינו מדויק או שהוא חסר באופן שמוכן חלק מהדברים יכול להיות שונה.

הכלל הוא כי בשלב שבו נבחנת אפשרות מעצרו של נאשם עד תום ההליכים, אין בית המשפט נדרש לבסס את הכרעתו בהתאם לרף הראייתי שיידרש במשפט עצמו, קרי הוכחה מעבר לספק סביר. תחת זאת, די בשלב זה כי יוצגו על-ידי התביעה ראיות שיש בהן פוטנציאל סביר להביא להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי, לאחר שהראיות ה"אילמות" יעברו את כור ההיתוך של ההליך המשפטי, ובכלל זה חקירות נגדיות וטיעונים מפורטים לגופו של עניין, ו"ספרו" את

האמת המשפטית (ראו למשל בש"פ 6503/09 **אבו קמיר נ' מדינת ישראל**, סעיף 5 ([פורסם בנבו], 30.8.09); בש"פ 2934/10 **קוראען נ' מדינת ישראל**, סעיף 7 ([פורסם בנבו], 26.4.10)).

השיחות של המשיב 2 עם המדובב

טענות המבקשת

משיב 2 שהה עם מדובב בתא. המדובב מספר כי המשיב 2 שאל אותו האם יש מדובב ואמר לו שעצרו אותו וחבל שלא ברח, חשב על זה ועשה טעות שפתח את הפלאפון שלו ואמר איפה הוא נמצא כי המשטרה לא יודעת איפה הוא נמצא. המשיב 2 נתן דוגמא למדובב על מקרה שמישהו שהיה על סוס ("פארס") והוא הנהג והיה במקום רצח ושזה לא קשור אליו ושהכי טוב להגיד שהוא לא היה. עוד נשמע המשיב 2 אומר כי היו **ליד מכולת בכביש ברחוב והיה רצח** למה שאני אגיד, (המבקשת טוענת שהרצח ארע ברחוב ליד מכולת). המשיב 2 מוסר למדובב "אם אני פותח את הפה והיה רצח ואני הייתי ברחוב ואתחיל לדבר בסוף לוקחים ממני את הכל ואני פותח, יתחילו לשאול אותי החוקרים איפה היית, איפה ואיזה שעה, אני נופל מהמילים שלי". משיב 2 מוסר למדובב כי הוא כל הזמן מחליף סים של הפלאפון והיו לו רעשים וחשב שמאזינים לו. המשיב 2 אמר שאינו רוצה לפתוח את הפה כי שלא ישב עוד בכלא וכן אמירות נוספות.

המבקשת טוענת אפוא שמעדותו של המדובב עולה כי המשיב 2 אמר שעשה טעות שפתח את הפלאפון שלו ואמר איפה הוא נמצא כי המשטרה לא יודעת איפה הוא נמצא. לטענת המבקשת המשיב 2 דיבר על פרט מוכמן - העובדה שהרצח בוצע ליד חנות מכולת. וכן מדברי המדובב והדוגמא שנתן בקשר לסוס יש רמז לכך שהוא היה הנהג.

בעת הדיון הוגש לי תצלום מהעיתון המקוון Ynet ממנו עולה שביום 12/5/09 בשעה 10:52 פורסמה כתבה שכותרתה "רצח בפתח תקווה: גבר נורה למוות. נכתב בכתבה בין היתר "**האיש (המנוח - הערה שלי א.ס.) כבר נכנס למשרדו הבוקר ומיד לאחר מכן בסביבות 10:30 הוא יצא לרגע מהבנין. כשהגיע סמוך למכולת עצר לידו לפתע רכב מסוג מזדה... " לצד הכתב תמונה מוקטנת של מספר כלי רכב והכיתוב מתחת לתמונה הוא "יריות ליד המכולת".**

באשר לעניין הסוס ("פארס" בערבית),

תגובת המשיב 2

התובעת טוענת שהמשיב 2 מוסר פרט מוכמן למדובב. הפרט המוכמן הוא שהמשיב 2 "נתן דוגמא על מקרה שמישהו שהיה על סוס (פארס) והוא הנהג והיה במקום רצח וזה לא קשור אליו".

ב"כ המשיב 2 טען שבשום מקום בחומר החקירה לא נאמר שהמשיב 2, כשדיבר עם המדובב, דיבר על כך שהוא נהג. מדובר בפרשנות של התביעה גרידא.

חומר הראיות בעניין של הסוס כולל מסמך שמסומן 317 - תמלול שנעשה על ידי חוקר שמתמלל בשפה הערבית את

השיחה בין המשיב 2 למדובב שאומר: "מאהר מוסר למדובב דוגמא, אני יושב על סוס, עובר ברחוב רואים אותו (ההמשך לא ברור) ואז עוצרים אותו על זה". לא נאמר פה שהוא נוהג ולא נאמר פה שמדובר בתיק רצח.

יש תמליל של חב' חיצונית, מפנה לעמוד 44 ב - מ"ט 1190/13-1-1/4 בעמוד 44 בשורה התחתונה, מפיו של משיב 2 על פי החברה החיצונית, אומר מאהר כך: "ויש שם (מילה לא ברורה) על הסוס (משפט לא ברור)". גם כאן לא מדובר על נהג או על רצח.

בעדות של המדובב מיום 16.7.13 שורה 20, מצטט "זו הדוגמא שאמר לי בדיוק: לדוגמא הייתי על פרס והיו עוד כמה אנשים ונרצח בן אדם ויגידו גם אני הייתי, מה זה קשור אלי?" טענת ב"כ המשיב 2 היא שעדות המדובב איננה הולמת את הדברים שהוקלטו.

לטענת המשיב 2 אין לקבל את טענת המדינה, המסתמכת על חקירת המדובב, לפיה הוא אמר שעלה על סוס כאילו היה נהג ברצח. שכן, מדובב לא אמור להעיד על כך בעדותו. נוכח העובדה שכל השיחות עם המדובב מוקלטות, צריכה להיות התאמה בין עדותו ותמלילי השיחות. למרות שבמקרה דן נעשה תמלול גם על ידי גם החוקר המשטרתי וגם החברה החיצונית ולא נאמרה המילה "רצח" ולא נאמרה המילה "הנהג" והדבר מופיע רק בעדות המדובב כי אז ברור שדברי המדובב אינם הולמים את הנאמר בשיחה.

יתרה מזו, בחקירותיו של משיב 2 אומרים לו החוקרים במפורש כי הם יודעים מי נהג, מי ירה ומי נתן את האינפורמציה, וכבר בחקירה השנייה שלו אומר לו החוקר במפורש, אומרים אתה היית הנהג. כלומר, המשיב 2 יודע מהחוקרים שהוא מואשם כנהג והדעת נותנת שגם אם דיבר על סוס או נהג בהחלט ייתכן שהוא לקח את האינפורמציה מתוך החקירה.

שיחת טלפון בהאזנת סתר בין המשיבים ביום 10.7.13 (שיחה מספר 258)

המשיבים שוחח ביניהם ואמרו שיש להיזהר ו"להישמר מקיר לקיר", משיב 1 נשמע אומר כי הוא לחוץ וכי הם צריכים להיזהר שלא לעשות טעות. המבקשת סבורה שעיתוי השיחה משמעותי ומחזק את הראיות כנגד המשיבים שכן השיחה נעשתה 3 ימים לאחר מעצרו של החשוד ויקטור אלימלך (7.7.13) ויומיים (8.7.13) לאחר שפורסם בכלי התקשורת כי נעצר חשוד ברצח זה.

כך גם המבקשת מיחסת משמעות לעובדה שהמשיב 1 התקשר לחדשות ערוץ 2 ושמע את תוכן כותרת המהדורה ביום בו נעצר אחד החשודים בפרשה זו (7.7.13), וזאת לטענתה כדי לברר האם פורסמו פרטים אודות הפרשה, השיחה זו נעשתה 3 ימים לאחר שפורסם בכלי התקשורת כי רעייתו של המנוח מחפשת טבעת שנשדדה ממנו במהלך השוד.

המשיב 1 טוען

מהאזנות לטלפון של המשיב 1 מבקשת התביעה, בגדר ראיות נסיבתיות, להצביע לכאורה על שתי ראיות: אחת, שאכן ביום מעצרו של ויקטור (מעצר מתקשר) התקשר המשיב 1 בטלפון כדי לשמוע את החדשות המוקלטות של ערוץ 2 כדי

לשמוע לכאורה פרטים לגבי מעצרו של אותו ויקטור. אין תמיהה בדבר נוכח העובדה שהמשיב 1 - הוא מכיר את ויקטור, ובקשר איתו והוא מעוניין לשמוע מדוע ויקטור נעצר.

סדר המעצרים: ב - 7.7. נעצר ויקטור וב - 15.7 נעצר המשיב 2 וב - 24.7 נעצר המשיב 1.

בין המשיבים התקיימה שיחה ביום 10.7.13 (שיחה 258), ובשיחה הזו אין התייחסות ישירה או עקיפה לוויקטור. לטענת המשיב 1 המדובר בשיחה שנעשתה בתקופת הרמדאן שבה אומר המשיב 1 "שהייתי ישן" והמשיב 2 נשמע אומר: "אני יודע בגלל הרמדאן", וכן נאמר עדיף לאדם לשבת בביתו, מי שיוצא החוצה צפוי לבעיות ולצרות. וכן בן אדם צריך להישמר מקיר לקיר. טענת המשיב 1 שאין לקבל את טענת התביעה לפיה משמעות הדבר שמעצרו של ויקטור מטיל פחד או חשש על המשיבים. המדובר בפירוש סובייקטיבי לגמרי ואין שום משקל לדבר הזה.

המשיב 2 טוען

באשר לשיחת הטלפון מיום 10.7.13 בין שני המשיבים שבה אמר המשיב 2 שיש להישמר מקיר לקיר (שיחה 258). באותה שיחה, המשיב 2 אומר "הלכתי אליו הביתה היום" ואז אומר למשיב 1 אין אף אחד שם, נראה שאין איש בבית.

המדינה טוענת ששני המשיבים התעניינו האם ויקטור שנעצר ב - 7.7 שוחרר ממעצר או לא ורוצים לבדוק איפה הוא, אם הוא עוד במעצר או כבר שוחרר, הלך הביתה. מאחר שויקטור שפוט למאסר של 6 שנים אותו הוא מרצה בכלא צלמון, הפרשנות של המדינה אינה נכונה. כלומר, השיחה לא מתייחסת לויקטור מאחר שויקטור אמור לחזור לכלא ולא לביתו.

בהמשך אותה שיחה, שבה נאמר שצריך להישמר מקיר לקיר, מסביר המשיב 1 למשיב 2 שעדיף להישאר בבית כי בדיוק הוא היה במסגד וכשיצא החוצה מישהו דפק לו את האוטו. למה צריך להישמר מקיר לקיר. יש שיחה 54 מיום 4.7.13 שמתקיימת 6 ימים לפני השיחה מיום 10.7.13, מתקשר אדם בשם אחמד למשיב 1 ומספר לו שבת הדודה שלו נרצחה זה עתה, אומר לו שהרגו אותה. היה רצח במשפחת המשיב 1, בת דודתו נרצחה ביום 4.7.13 והפרשנות של בא כוחו שהאמירה שצריך להיזהר מתייחסת לרצח בת הדודה.

החשש הוא לדברי ב"כ המשיב 2 מנקמת דם עקב רציחתה של בת הדודה. לכן השיחה הזאת של 10.7 שבה נאמר שצריך להישמר מקיר לקיר אין בה מאומה.

בהחלט ייתכן שהתעניינות של המשיב 1 בחדשות היא בין היתר לאירוע שקשר לבת הדודה.

יש שיחה נוספת (57) שבה המשיב 1 שואל גב' אחת, איתה הוא מדבר, האם הראו את זה בטלוויזיה? כלומר, יש התעניינות בתקשורת מצד משיב 1 לגבי הרצח של הבת דודה.

עניין המזוודה

על פי הנטען הכסף שנשדד מהמנוח היה במזוודה. בתרגיל חקירה שנעשה למשיבים הם הושארו ביחד כדי שיוכלו לשוחח האחד עם השני. בשיחה ביניהם משיב 2 נשמע מדבר על מזוודה [כמוסה בערבית] (המדובר לטענת המדינה

בפרט מוכמן) והמשיב 1 מיד משתיק אותו ואומר לו "שששש", הוא נשאל האם אצלו השיב בחיוב. המדינה טענה שהעובדה שהמילה "כמוסה" אוזכרה על ידי המשיב 1 והמשיב 2 היסה אותו היא מחשידה מאחר שהכוונה היא לתיק שהיה בידי המנוח בעת האירוע. משיב 1 נשמע אומר למשיב 2 שבחקירתו הבאה ישתוק ולא ידבר שלא יפלוט מילה.

לטענת ב"כ המשיב 1 על פי הצילומים המנוח החזיק בידו תיק קטן ולא מזוודה. לטעמו של ב"כ המשיב 1 אין לדבר כל משמעות. פירושו של החוקר מוטל בספק. וגם אם נקבל את הפרשנות שלו לדברים לא ברור למה הכוונה.

ב"כ המשיב 2 טוען גם הוא שבצילום נראה המנוח כשהוא נכנס לבנק ובידו תיק קטן וכהו לא מזוודה. אשתו של המנוח מוסרת עדות במשטרה והיא מתארת את התיק הזה: "תיק כמו פאוך". גם אשתו של המנוח וגם פקידות הבנק שנחקרות אף אחת לא מדברת על מזוודה ואין מחלוקת שלא מדובר במזוודה.

בתמליל שעורך שוטר בשם יאסין סועד הוא כותב כך: **"לא ברור מזוודה, יא אמא של מוחמד הלכה ממנה המזוודה"**. יאסין מתבקש על ידי קצינת החקירות לנסות לתמלל פעם נוספת ולדייק במילים והוא כותב תמליל נוסף שמסומן בתיק החקירה 323 שבו נכתב: **"מאהר: ומה עם אם סעיד? הלכה ממנה המזוודה, יא אמא של מוחמד הלכה ממנה המזוודה"**. בשלב זה משיב 1 פתאום אומר לו: **"שש, יא גבר, אמרתי להם, אני יודע..."**.

ב"כ המשיב 2 טוען שהסיטואציה היא ששני המשיבים ישבו בתא המעצר. מידיעתו האישית אנשים שנמצאים בתוך התא לא רואים מה הולך בחוץ, יש להם דלת מסורגת וכל רחש שקורה בחוץ מעניין אותם. הטענה היא שהמשיב 1 מחשה את המשיב 2 כי הוא רוצה לשמוע את המתרחש בחוץ ללא קשר עם השיחה ביניהם. כלומר אין כל קשר למזוודה. מה עוד שאין חולק שמהנרצח נשדד תיק ולא מזוודה. כך גם מפנה ב"כ המשיב 2 לפרסומים שהיו בתקשורת שכולם נאמר שמדובר בתיק ולא במזוודה.

השאלה היא מה משמעות המילה מזוודה שאותה מאזכרים המשיבים בשיחתם. האם מדובר בתיק שבו נמצאו הכספים שנשדדו מהמנוח, או שאין לאמירה זו קשר לדבר. העד מזרחי, נהג המונית שנזדמן למקום ההתרחשות בעת ההתרחשות, מתאר את התיק בזו הלשון: **"תוך כדי היריות הוא לקח לו את התיק זה היה תיק כסוף אם אני לא טועה גודלו בערך 30X20 ס"מ תיק עם ידית"** (ראו עדות מיום 25/5/09 ע/ 1 שורה 10-11). הנה כי כן, העד מזרחי מתאר את התיק כתיק כסוף בגודל של מזוודה קטנה עם ידית. לכן, התיק יכול להיות מכונה על פי תיאור זה גם מזוודה קטנה. השוטר יעקב פוריאן שצפה בתיעוד מצלמת האבטחה של הבנק: **"בשעה 09:16 נראה המנוח נכנס לבנק כשהוא לבוש מכנס ארוך וחולצה קצרה בצבע לבן ואוחז בתיק קטן וכהה"**.

תנועות ידיים של המשיבים במהלך תרגיל חקירה

בתאריך 24.7.13 במסגרת תרגיל חקירה שמו את שני המשיבים יחד. שוטר בשם סועד שצפה בהם ניסה להפיק מידע מתנועות הידיים שלהם. המשיב 1 פנה למשיב 2 ושם את אצבע ימין שלו על הפה המסקנה היא שניתן סימן מאחד למשנהו שלא לדבר. כך גם מסיק השוטר שהמשיב 1 שואל את המשיב 2 האם היה באירוע. לעניין זה טוען המשיב 1 - מה טעם ראה המשיב 1 לשאול את המשיב 2 האם היה באירוע, שכן המדינה טוענת ששניהם ביצעו את המעשה

עוד נכתב שהמשיב 2 הצביע על עצמו באצבע של יד ימין ועושה תנועת סיבוב יד שלו ושתי ידיים שלו על העיניים והשוטר הבין שזה נהג ומשקפיים. כלומר, המשיב 2 מסביר למשיב 1 שהוא היה הנהג והוא לבש כובע קסקט והיו לו משקפיים. כמו כן הבחין השוטר שהמשיב 1 מצביע על עצמו בתנועה שמכסה את הפנים שלו ביד והוא הבין שזה כובע גרב. לאחר מכן המשיב 2 עושה תנועה של יורה ביד ימין שלו ומצביע על עצמו. ממשיך מסעיף 7, עושה תנועה של יורה ביד ימין שלו, מצביע על עצמו באצבע ועושה תנועה שמזיז את האצבע שלו לצדדים. מזה הבין השוטר שהמשיב 2 מסמן למשיב 1 שהראשון אינו היורה.

ב"כ המשיב 1 טוען שאין היגיון בדברים שכן אם על פי הנטען המשיבים שניהם היו לכאורה במקום, מדוע משיב 1 מסביר למשיב 2 שהוא לבש כובע גרב במקום? אם המשיב 1 היה במקום האם הוא לא יודע את זה? כך גם אם שניהם היו במקום הם בודאי יודעים מי ירה ומי לא ירה.

ב"כ המשיב 1 טוען שהמשיבים העבירו מאחד למשנהו את הדברים שמסרו להם במהלך החקירה. דהיינו שהחוקרים אומרים על אחד מהם שהוא הנהג ועל השני שהוא היורה.

חקירת המשיבים

המשיב 1

המבקשת טוענת שכאשר המשיב 1 נחקר בתאריכים 24.7.13, 25.7.13, ו-30.7.13, שמר על זכות השתיקה. בחקירתו מיום 21.8.09 השיב על שאלות כלליות ואמר כי יש לו בעיות זיכרון. כאשר הושמעו לו האזנות סתר עם המשיב 2, בשלב מסוים שוב שמר על זכות השתיקה. כאשר הושמעו למשיב 1 שיחות האזנות סתר משנת 2009 הוא טען כי לא דיבר שם על תחמושת ונשק ואולי דיבר על מנוע של רכב, ושאינו זוכר. מאשר שיחות לאחותו ובני משפחתו.

כשהוצגה למשיב 1 תמונתו משנת 2009 (צולם כשנעצר בחודש אוגוסט בגין ניסיון לשוד) בה נראה לובש חולצה אפורה, שאל האם יש רק חולצה אחת כזו בעולם וטען כי מעולם לא היה באזור הרצח. עוד טען המשיב 1 כי הוא מסתובב שם לבדיקות בקופת חולים עם ילדיו. המשיב 1 מאשר הכרות עם המשיב 2.

משיב 2

בחקירתו מיום 15.7.13 שמר על זכות השתיקה. בחקירתו מיום 17.7.13 אישר הכרות עם משיב 1. בחקירתו מיום 23.7.13 הכחיש את המיוחס לו וטען שאינו יודע מה עשה ביום הרצח וכן שלא היה עם אף אחד. טוען שלא היה עם משיב 1 בפ"ת. היה פעם בפ"ת במשפט עם בן דודו בין השעות 8:00 עד 14:00. בחקירתו מיום 21.8.13 שמר על זכות השתיקה.

ב"כ המשיב 2 טען שבחקירה לא הרחיק עצמו המשיב 2 מהמקום, למרות שמדובר באירוע שארע במאי 2009 לפני יותר מארבע שנים, כשנשאל האם היה בפ"ת אמר שהיה פעם בבימ"ש והיה עוד כמה פעמים בפ"ת ולא נשאל ספציפית באיזה אזור. אין המדובר בשתיקה מוחלטת ולא מדובר בנאשם שמרחיק עצמו מהמקום. המשיב 2 השיב לשאלות ובחלקים מסוימים בחר לשתוק.

ניתוח הראיות לכאורה

להלן ניתוח הראיות לכאורה המתייחסות למשיב 1

באשר לפוטנציאל הראייתי של שיחות הטלפון שבין המשיב 1 לסוחר הנשק. מהשיחות ניתן בהחלט להסיק כי המשיב 1 מנסה להשיג כלי נשק ותחמושת. הגיון הדברים נותן שבידי המשיב 1 יש אקדח שורה כדורים 9 מ"מ קצר ולכן הוא מבקש לרכוש כדורים שיתאימו לכלי הנשק שבידיו. לחלופין מבקש הוא לרכוש נשק ותחמושת. השיחות עם סוחר הנשק הן שיחות אינטנסיביות שמתבצעות ביום - 7.4, 8.4, 12.4, 22.4, 25.4, 26.4, 27.4, 28.4, 29.4, 30.4, 1.5, 2.5. אין לקבל אפוא את עמדת ההגנה שאין המדובר בשיחות אינטנסיביות. מהשיחות ברור שהמשיב 1 נחרץ בדעתו להשיג כלי נשק ותחמושת. המדובר בסדרה של שיחות טלפון. השיחות מסתיימות ביום 2/5/09, כעשרה ימים לפני האירוע שהוא נושא תיק זה. העובדה שהרצח בוצע באמצעות אקדח שורה כדורים 9 מ"מ קצר, יחד עם חוות דעת של מז"פ לפיה מדובר בתחמושת בעלת שכיחות נמוכה לעומת 9 מ"מ ארוך (67/372 כ - 18% מהמקרים בשנת 2009) היא ראיה לכאורה בעלת משקל ראייתי לא מבוטל.

עניין החולצה

נדמה כי עוצמתה הראייתית של הטענה שמדובר באותו אדם כי בשני המקרים המבצע לבש אותה חולצה אינו גדול. אין המדובר בחולצה בעלת מראה ייחודי. אין תיאור של החולצה או של הכיתוב עליה.

תיאורו של הרוצח על פי עדי הראיה

תמים דעים אני עם עמדתו של ב"כ המשיב 1, לפיה קשה לסמוך על תיאורים של עדי ראייה בזירה של ירי או של אלימות. היכולת לזכור ולשמר היא לא טובה ולכן במקרה הזה נראה כי נוכח הסתירות המשמעותיות בתיאור הרוצח, עוצמת הראיות באשר לזהות היורה על פי תיאורי העדים, אינה גבוהה. דהיינו, הפוטנציאל שעדויות אלו יהפכו לראיות משמעותיות כנגד המשיב 1 אינו גבוה.

השיחות של המשיב 1 עם המדובב

מתוך קטעי השיחות שהובאו לעיל, ברור שהמשיב 1 חושש מדברים שויקטור יודע אודותיו בקשר לאירוע. הוא אומר פעמים רבות שאין לחוקרים כל ראיה ולכן אינו חושש. התוצאה היא שיש בדברי המשיב 1 למדובב כדי להיות ראיה לכאורה נגדו והכל לאחר שהדברים יעברו את כור היתוך של ההליך השיפוטי, לרבות טענות המשיב באשר לדברים שנאמרו ונוכח המחלוקות בדבר תמלול השיחות.

עבר פלילי של המשיב 1

המשיב 1 הוא יליד נובמבר 69. לחובתו רשומות 12 הרשעות קודמות. שתיים מהן התיישנו. העבירות בוצעו משנת 1983 ועד 2009, וביניהן: עשר עבירות של התפרצויות משנת 1983 (ללא הרשעה); שבל"ר; התפרצות; איומים; תקיפה; ונסיון לפריצה משנת 86; נשיאת נשק; גניבה; פריצה לבית עסק; הצתה של רכב מנועי; שבל"ר משנת 1987; נסיון לשוד; היזק לרכוש; שבל"ר; גניבה; וקשירת שר לעשות עוון משנת 1986; שוד מזויין משנת 1990; נשיאת נשק שלא כדין משנת 1992; החזקת סמים שלא לצריכה עצמית משנת 98; שוד מזויין ונהיגה פוחזת משנת 2003; נסיון לפריצה לבניין משנת 2007; החזקת אגרופן או סכין משנת 2008; שוד מזויין; ונשיאה והובלת נשק משנת 2009.

הראיות לכאורה המתייחסות לשני המשיבים

האיכונים הסלולאריים

בהתאם להלכה הפסוקה, כשמדובר בראיות לכאורה יש לשקול האם קיים סיכוי סביר לכך שהראייה העוסקת באיכונים, שהיא בשלב זה ראייה לכאורה, תהפוך בסוף הליך הפלילי לראייה רגילה אשר על פיה היא לבדה, או בהצטרפה לראיות פוטנציאליות אחרות, ניתן יהיה לקבוע כנדרש את אשמתם של המשיבים. כשמדובר בראיית האיכונים בתיק זה, מהן עולה כי המשיבים ממוקמים בסביבת זירת העבירה במועד שבו אירע השוד והרצח, הרי שמדובר בראייה בעלת משקל לכאורי משמעותי.

במחלוקת בין הצדדים אני נוטה להסכים עם גרסת המבקשת. זאת שכן, המבקשת בונה את התרחיש בעיקר על סמך עדויות של עדי ראייה וזאת מהסיבה שעדי הראייה ציינו זמנים שהיו אצלם באופן אינדיבידואלי, כך שמדובר במקבץ של זמנים שניתן לקשור ביניהם. כך למשל, עד הראייה משה מור בעל חנות הירקות ברח' אנה פרנק העיד שהמנוח נצפה באיזור הבנק ברחוב רוטשילד, פינת רחוב בילו בשעה 9:30; עד הראייה גרשוני משה מעיד כי נהג באמבולנס פרטי וראה את המנוח מתבוסס בדמו. הוא הזמין מד"א, הוציא אלונקה מהאמבולנס שלו והעביר את המנוח לאמבולנס, ובשלב זה הגיע אמבולנס של מד"א שאליו הועבר המנוח. מר גרשוני נוקב בשעה 10:07 כמועד הגעתו והוא הגיע אחרי הירי; פרמדיק מד"א קיבל את הקריאה בשעה 10:08; דרור ששון חובש מד"א - קיבלו קריאה בשעה 10:18; עד הראייה אבנר בן צבי הגר באנה פרנק 3 מעיד שבשעה 10:00- המנוח כבר היה פצוע; עדת הראייה שרה גוטמן - בסביבות השעה 10:30 שמעה ירי; עדת הראייה אילנה ג'רבי שמעה יריות בין השעות 9:30-10:00; עד הראייה שמואל גולדברג מעיד שהירי היה סמוך לשעה 10:00; עד הראייה רוני משה חי מחנות הירקות שמע את הירי בסביבות השעה 9:30; עד הראייה סמיון מוסקוביץ, אשר מתגורר ברחוב ראב אחים, סמטה שניה מאנה פרנק, בשעה 9:30 יצא מרחוב הפורצים לכיוון ביתו ואז שמע יריות; אסמען אבו רעיה, עדת הראייה, הזמינה מונית בשעה 9:45. המונית הגיעה אחרי 5 דקות (9:50 לערך), נסעו ממפעל בית דפוס אהרון פ"ת לקופ"ח רוטשילד ואז ראו את הירי; דו"ח משל"ט מד"א 2009 - קיבלו את הדיווח בשעה 10:07:19;

המבקשת מודה שיש מצלמות אבטחה נוספות שמהן ניתן להסיק על שעות אחרות. המדובר במצלמה נוספת שמרחוב סנדר חדד 7 בפ"ת שזה הרחוב הסמוך לאנה פרנק, זה רחוב פנימי ששם רואים את הרכב של המנוח ב - 09:45:24.

מכל המקובץ עולה כי יש ממש בטענת המבקשת, כי שעת הרצח המשוערת הינה בין השעות 9:45-10:04 לערך, דהיינו בטענת המדינה התוחמת את זמן הרצח בין 9:45 ל 10:04.

שיחת טלפון בהאזנת סתר בין המשיבים ביום 10.7.13 (שיחה מספר 258)

ב"כ המשיבים נותנים הסבר מניח את הדעת לאמירות שנאמרו בשיחה ומנסים ליחס אותם לרצח בת הדודה של המשיב 1 ולנקמת דם אפשרית. השאלה היא איזו אינטרפרטציה ייתן בית המשפט הדין בעניין, לאמירות אלה. התשובה לכך היא שאם המסקנה תהיה שניתן ליחס אותן לרצח המנוח בתיק דנן, כי אז יש באמירות פוטנציאל ראייתי כלשהו. יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהמשמעות שמייחסים לאמירות הללו ב"כ המשיבים, כל אחד לשיטתו. בשלב זה של ראיות לכאורה בהחלט ניתן לומר שיש לאמירות הלו פוטנציאל בינוני להפוך לראיה בעלת משמעות כנגד המשיבים. שכן יש אפשרות שבסופו של יום ייקבע שהמדובר בחשש הנובע ממעצרו של ויקטור ובמקרה זה יש לדברים משמעות ראייתית בעלת משקל.

עניין המזוודה

עניין איזכור המזוודה או תיק בצבע כסף בצורת מזוודה קטנה (ע"פ עדות מזרחי) מצד אחד, ומצד שני התיאור של התיק כתיק קטן או פאוץ, ונוכח העובדה שהקשר הדברים בהקלטה אינו ברור די צרכו מביא אותי למסקנה כי הפוטנציאל הראייתי של עניין זה אינו משמעותי.

תנועות הידיים במהלך תרגיל החקירה

המפגש ביניהם לא תועד בוידאו ולכן נמנע מבית המשפט להתרשם מהאינפורמציה שהועברה ביניהם באופן בלתי אמצעי. נראה כי לא ניתן יהיה לייחס משקל גדול לתנועות הידיים והאינפורמציה שהועברה בין המשיבים. לכן המשקל הראייתי הלכאורי של תנועות הידיים אינו גדול.

שמירה על זכות השתיקה

שני המשיבים שמרו על זכות השתיקה, למרות שמשיב 2 לא הרחיק עצמו מהמקום.

ההלכה בעניין היא ששתיקת הנאשם בחקירה וקיומן של ראיות נסיבתיות מגבשות ראיות לכאורה כנגד הנאשם. ראו לדוגמא החלטתו של כב' השופט דנציגר בבש"פ 8445/13 מוחמד עזאם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23/12/13)

"כידוע, אין כל מניעה להרשיע אדם על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד אם הן עומדות באמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה [ראו למשל: ע"פ 5232/10 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) פסקה 27 לפסק הדין (8.4.2013)]."
23. בענייננו, לראיות האמורות מצטרפת שתיקתו של העורר במהלך ארבע חקירות משטרה,

אשר במסגרתן בחר להימנע מלספק כל הסבר להימצאותו עם חבריו באירוע ההיתקלות בסמוך לביצוע השוד. זה מכבר נפסק כי קיומן של ראיות נסיבתיות שיש בהן כדי לקשור נאשם למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, בצירוף שמירתו על זכות השתיקה, יש בהן כדי להקים את התנאי של קיומן של ראיות לכאורה לצורך מעצרו עד לתום ההליכים נגדו [ראו: בש"פ 6169/12 קסנטיני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 16 להחלטה (25.8.2012)]; בש"פ 3241/13 חמוד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 להחלטה (21.5.2013)].

ביצוע משותף של ניסיון שוד בנסיבות מחמירות שלושה חודשים לאחר האירועים דכאן

ביום 20/8/09, כשלושה חודשים לאחר האירועים נושאי התיק הנוכחי, ביצעו המשיבים בצוותא חדא ניסיון שוד של בעל מועדון "היקב" בחולון. ניסיון השוד בוצע עם אקדח FN בקוטר 9 מ"מ (רגיל, במובחן מקצר). המשיבים נתפסו בכף. בגין ניסיון שוד זה נגזרו על המשיב 1 מאסר בפועל למשך 34 חודשים ועל המשיב 2 נגזר מאסר של 40 חודשים.

הראיות לכאורה המתייחסות למשיב 2

השיחה עם המדובב

כאמור, עיקר הטענה בעניין זה היתה גילוי הפרט המוכמן, והוא העובדה שהאירוע היה ליד מכולת. הנה כי כן, נראה כי טענות ההגנה לעניין זה הן טענות טובות, שכן נוכח הפרסום ב-YNET אין המדובר בפרט מוכמן.

איזכור הסוס (פארס) בשיחה עם המדובב

נראה כי ערכה הראייתית של אמירה זו אינו גדול. יש ממש בדבר ב"כ המשיב 2 לפיהם עדות המדובב צריכה לשקף את הדברים שהוקלטו. שיחותיו של המדובב עם המשיב 2 תומללו גם על ידי חברה חיצונית וגם על ידי שוטר. העובדה שבשני התמלולים לא נאמרה המילה "רצח" ו"נהג" מחלישה מאד את דברי המדובב ולפיכך ערכה הראייתית הלכאורי של אמירה זו אינו גדול, אם בכלל.

אמירות המשיב 2 בחקירה

תשאול של המשיב 2 מיום 15.7.13 במהלכו שאל אותו החוקר מדוע אינו מודה והמשיב 2 השיב לו לאחר שחשב והיסס כי קודם רוצה לראות איזה ראיות יש בתיק.

אמירה זו יש בה כדי לסבך את המשיב 2. יש לצפות ששאלה מדוע הוא אינו מודה תיענה בתשובה כי "אינני אשם" או "לא ביצעתי את העבירה המיוחסת לי". האמירה שהוא רוצה לראות קודם את הראיות בתיק היא ראייה מסבכת לכאורה בעל פוטנציאל להיות ראייה כנגד המשיב 2.

העבר הפלילי של המשיב 2

המשיב 2 הוא יליד ינואר 1970. לחובתו רשומות 19 עבירות קודמות ששלוש מהן התיישנו. העבירות בוצעו החל משנת 1985 וכלה בשנת 2009. העבירות כוללות שבל"ר; נהיגה ללא רישיון פעמיים; כניסה למגורים לשם ביצוע עבירה; גניבה; הפרת הוראה חוקית; התפרצות למגורים; שבל"ר; נהיגת רכב מנועי ללא רישיון; הצתה של רכב מנועי; בריחה ממשמורת חוקית; בריחה ממעצר משנת 1985; חבלה או פגיעה כשהעבריין מזויין, משנת 1987; תקיפת עובד ציבור ותקיפה הגורמת חבלה של ממש משנת 1988; נהיגת רכב ללא רישיון; החזקת כלי פריצה משנת 1992; מעשה מגונה באדם משנת 1994; גניבה והחזקת נכס חשוד כגנוב משנת 93; החזקת מכשירי פריצה; שוטטות למטרה אסורה או פסולה משנת 1991; שוד; מסחר ברכב או בחלקי רכב גנובים; גניבת רכב, משנת 2000; תקיפת בת זוג משנת 2004; ניסיון לשוד מזויין ונשיאת נשק שלא כדין משנת 2009.

הכרעה לעניין הראיות לכאורה

השאלה היא האם יש בראיות הלכאוריות כדי לבסס הרשעה כנגד המשיבים בעבירות נושאות כתב האישום - רצח, קשירת קשר לביצוע פשע (שוד בנסיבות מחמירות), נשיאת נשק ונשיאת תחמושת.

כפי שהובהר לעיל הראיות בעלות משקל לכאורי שיש לזקוף לחובת המשיב 1 הן:

- השיחות עם מחמוד סוחר הנשק לשם השגת תחמושת של אקדח 9 מ"מ קצר בהינתן שהמנוח נרצח באמצעות אקדח שלו תחמושת של 9 מ"מ קצר.
- האיכון הסולארי בזירת העבירה בשעת ביצועה.
- עבר פלילי מכביד לרבות הרשעה בניסיון שוד מזויין ונשיאת נשק שלא כדין.
- שיחת הטלפון בין המשיבים.
- שמירה על זכות השתיקה.
- ביצוע במשותף של ניסיון שוד בצוותא עם המשיב 2 שלושה חודשים לאחר המקרה שהוא נושא תיק זה.

סיכום הראיות הלכאוריות לחובת המשיב 1 בהן יש כירסום

- עניין החולצה.
- תיאור הרוצח.
- עניין המזוודה.

- תנועות הידיים.

הראיות בעלות ממשקל לכאורי שיש לזקוף לחובת המשיב 2 הן:

- האיכון הסלולארי בזירת העבירה בשעת ביצועה.

- עבר פלילי מכביד לרבות הרשעה בניסיון שוד מזויין ונשיאת נשק שלא כדין.

- שיחת הטלפון בין המשיבים.

- שמירה על זכות השתיקה.

- ביצוע במשותף של ניסיון שוד בצוותא עם המשיב 1 שלושה חודשים לאחר המקרה שהוא נושא תיק זה.

- אמירות המשיב 2 בחקירה.

סיכום הראיות הלכאוריות לחובת המשיב 2 בהן יש כירסום

- עניין המזוודה.

- תנועות הידיים.

- איזכור הסוס (פארס) בשיחה עם המדובב.

אפילו אם נתעלם מקבוצת הראיות לכאורה שבהן יש כרסום וניקח בחשבון רק את הראיות האחרות שבהן אין כרסום, הרי הן כשלעצמן עומדות בקריטריון של ראיה לכאורה לעניין מעצר עד תום ההליכים. דהיינו, המדובר בראיות לכאורה שטמון בהן פוטנציאל ראייתי אשר יוצא מהכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי.

בענייננו, התמונה הכוללת שמצטיירת יוצרת תשתית של ראיות לכאורה, בעוצמה הדרושה למעצר עד תום ההליכים.

אמנם, מדובר בראיות נסיבתיות, שלצורך הרשעת נאשם על פיהן נדרש כי המסקנה המפלילה המוסקת מהן תגבר באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית אחרת, ועליה להיות המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק בנסיבות העניין (עניין בן שלוש בע' 857), ואולם, "תזה חלופית" שכזו צריכה לבוא מצד הנאשם. לקחתי בחשבון לעניין זה את טיעוני הסניגורים הנכבדים וכל אימת שהוצעה תזה חלופית שיש בה הגיון קיבלתי אותה וסיווגתי את הראיה ככזו שיש בה כרסום ראייתי.

לאחר שהגעתי למסקנה כי יש די ראיות לכאורה לחובת המשיבים וכי קיים סיכוי סביר לכך שיהא בראיות הקיימות כנגד המשיבים, לאחר שיעברו את כור ההיתוך של ההליך הפלילי, כדי להביא להרשעתם של המשיבים, מצאתי להורות על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם (ראו בש"פ 1572/05 **זוארץ נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו, 10.4.05); בש"פ 10162/08 **אבו גרדוד נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו, 15.12.08).

האם יש לשקול בעניינם של המשיבים חלופת מעצר

לפי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, אשר נחקק לאחר כינונו של חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, ותוך התאמת דיני המעצרים לעקרונות המעוגנים בו, לרבות עקרון החירות, משקמה כנגד משיב עילת מעצר סטטוטורית, על בית המשפט לבחון את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר אשר תפחית את הפגיעה בחירותו של מי שטרם הורשע בדין, מחד, ותגשים את תכלית המעצר שנועדה לנטרל את מסוכנותו, מאידך [בש"פ 10848/07 **בונדק נ' מדינת ישראל**] (פורסם בנבו, 21.1.08); בש"פ 1197/06 **אבו עיאש נ' מדינת ישראל**] (פורסם בנבו, 19.2.06); בש"פ 663/08 **סרחאן נ' מדינת ישראל**] (פורסם בנבו, 12.2.08).

כנגד המשיבים קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו-1996, שכן המשיבים מסכנים את בטחון הציבור לאור העבירות המיוחסות להם ולאור נסיבות ביצוע העבירות. מסוכנותם לכאורה של המשיבים מתעצמת נוכח העובדה כי לא חסו על חייו של המנוח רק בשל בצע כסף שכן, המשיבים לא הסתפקו בלקיחת השלל מהמנוח, תוך כדי השוד, אלא ירו לעבר המנוח שלוש יריות קטלניות (בחזה, בבטן ובירך) שהביאו למותו ונמלטו מהמקום עם שללם. מקובלת עלי טענת המבקשת שמסוכנותם של המשיבים נלמדת מכך שביצעו את המעשים תוך תכנון מוקדם. המשיבים ארבו למנוח בשובו מהבנק לאחר שמשך סכום כסף גבוה. המשיבים הגדילו לעשות ולא הסתפקו בלקיחת השלל מהמנוח וביצעו ירי בשכונת לב מגורים, ברחבי העיר פתח תקווה, בשעות בוקר כאשר באותה שעה ובאותו מקום היו אזרחים רבים נוספים.

לא זו אף זו; כנגד המשיבים קמה עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) שכן המדובר בעבירה שדינה מאסר עולם. כנגד המשיבים קמה עילת מעצר סטטוטורית, שכן מיוחס להם, כי ביצעו את העבירות תוך שימוש בנשק חם (אקדח), כפי שעולה מעובדות כתב האישום, וכן עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) שכן המדובר בעבירות נשק.

כנגד המשיבים קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) שכן קיים חשש ששחרור המשיבים או אי מעצרו יביא לשיבוש מהלכי משפט ולהתחמקות מהליכי שפיטה והשפעה על עדים, בין היתר, נוכח העובדה כי המשיבים נשמעו כמתאמים גרסאות.

כפי שהובהר לעיל, למשיבים עבר פלילי מכביד במגוון העבירות הקיימות בתחום הפלילי.

מקובלת עלי גם טענת המבקשת שבנסיבות העניין, אין לתת אמון במשיבים וכי אין חלופה אשר תבטיח את מטרות המעצר.

אין מקום לקבל תסקיר מעצר בעניינם של המשיבים או מי מהם מקום שבית המשפט סבור שמנסיבות העניין אין מקום לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר. הלכה היא שלפני שבית המשפט מפנה את העניין לשירות המבחן, עליו להשתכנע ולו לכאורה כי העבירות בהם מואשמים המשיבים, נסיבות ביצוען וכלל נסיבותיו האישיות של מי מהמשיבים מצדיקה קבלת תסקיר מעצר בעניינו. בוודאי שלא נכון להורות על תסקיר כאשר המסוכנות, על פני הדברים, ברורה וזועקת ולמעשה, ומייתרת כל בחינה נוספת כאמור (ראו בש"פ 1744/98 **בשארה חנה סידי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, ניתן ביום 19.3.1998)) (בש"פ 3086/05 **אבו הדובה נ' מדינת ישראל** (לא פורסמה, 14.4.05)). בש"פ 860/08 **חנן אזולאי נגד מדינת ישראל** (לא פורסמה 10/2/08).

התוצאה היא שאני מורה על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים כנגדם.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.